

Adventes Vēstis

2008. gada maijs, #05 (147)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
AUGT NOZĪMĒ
MAINĪTIES – 2

LIECĪBA:
KAD DIEVS GRI-
BĒJA ATBILDĒT

VESELĪBA:
PAAUGSTI-
NĀTS ASINS-
SPIEDIENS!

JAUNIEŠIEM:
KĀDU MŪZIKU
KLAUSĪTIES
KRISTIETIM?

INTERVIJA:
JANUŠS
KOVĀČS BIRO
“BŪT PIEEJA-
MAM DIEVAM.”

Vēstules	3
Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	7
Numura tēma	8
Intervija	12
Jauniešiem	14
Liecība	17
Bērniem	20
Veselība	22
Citu konfesiju ziņas	23

Jāmainās ir mums, nevis Dievam

Brīdī, kad pavēros uz puķu kasti pie virtuves loga, manā sejā pavērās smaids. Ir pagājusi tikai nedēļa, bet stādiņi ir paaugušies par gandrīz veselu centimetru. Cik ātri viss mainās!

Brīdī, kad atminējos par sārto ābolu manā ledusskapī un steidzos, lai to notiesātu, manā sejā pavērās izbrīns. Ir pagājusi tikai nedēļa, bet tas jau ir sabojājies. Viss mainās!

Mēs reizēm pat nepamanām brīdi, kurā viss ir izmainījies. Un es nepamanīju, kā izmainījās stāds vai ābols, jo es neesmu ne stāds, ne ābols. Mums ir jāmainās, jo tikai tā mēs spēsim iegūt labāku raksturu,

labākas attiecības ar Dievu un labāku dzīvi – to iemainot pret veco raksturu, attiecībām, dzīvi! Mēs varam izaugt par skaistākajiem stādiem Dieva dārzā un draudzes pasīvo vidi nomainīt pret aktīvu, dedzīgu un mīlestības pilnu dārzu. Bet atcerēsimies, ka mūsu uzdevums ir kļūt līdzīgākiem Dievam, nevis pasaulei. Dievs nemainās, Viņa mīlestība ir mūžīga – jāmainās ir mums! Tavs galvenais uzdevums ir tieši tava paša dzīve.

Brīdī, kad vērosim un secināsim, kā jāmainās otram, kādas kļūdas ir jālabo līdzcilvēkam, mūsu sejās pavērsies rūpju pilns un pamācošs skatiens. Bet būs pagājis tikai niecīgs laika sprīdis, kad pamanīsim, cik neveiksmīgi ir rezultāti. Viss mainās, bet ne tā, kā bija iecerēts.

Brīdī, kad tu veidosi patiesas attiecības ar Dievu un sapratīsi mūžīgās mīlestības noslēpumus, tavā sejā pavērsies smaids un bezgalīga pateicība. Būs pagājis tikai niecīgs laika sprīdis, kad pamanīsi, cik veiksmīgi ir rezultāti. Cik ātri viss mainās!

*Liene Liepiņa,
Adventes Vēstu jauniešu nodaļas
atbildīgā redaktore.*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Valda REĶE

Zīmējumu autors:
Imants LIEPIŅŠ

Vāka foto:
iStockphoto

Izdevējs:
Izdevniecība PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt. Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa tālruni 67240130.

Svētki, bet kam?

Cienījamā redkolēģija. Balstoties uz Rakstiem un vēstures liecībām, mēs šodien varam secināt, ka Lieldienu pirmsākumi meklējami laikā, kad, apustuļiem šķiroties no dzīves, agrīnā kristiešu draudze atstāja savu pirmo mīlestību (Atkl. 2:4), tika vajāta un nicināta, un šo vājuma brīdi steidzīgi izmantoja Daniela grāmatas 7. un 8. nodaļā ar ceturto zvēru simboliski ainotā vara un tās mazais rags, kas jau sāka parādīties. Tieši tā, kā rakstīts, tas centās „grozīt svētku laikus un bauslību” (7:25), „nogāza patiesību pie zemes, un viss, ko viņš darīja, tas tam izdevās labi” (8:12). Jau 321.gadā Romas ķeizars Konstantīns Lielais izdeva pavēli par svētdienas svētīšanu valsts mērogā. Un Nīkejas garīdzniecības koncils 325. gadā to padevīgi apstiprināja. Bībeles sabats tika aizstāts ar saules pielūgšanai veltīto dienu. Bet, lai nomierinātu ticīgo ļaužu sirdsapziņu un atrastu kādu pamatojumu šiem grozījumiem, atsaucās uz Kristus augšāmcelšanās notikumu, kas katrai ticīgai sirdij tiešām bija ļoti dārgs. Rezultātā kristiešiem šodien ir ne tikai pārmainīta ik nedēļas svētā diena, bet arī jauna svētku diena gadā, kuru gan nevajadzētu saistīt kopā ar jūdu Pasā, jo tajā pašā Nīkejas koncilā nolēma to nedarīt, bet reliģiski politisku motīvu dēļ (jo svarīgi bija uzsvērt tieši pirmo nedēļas dienu) jūdu mēness kalendāra pirmā mēneša 14/15 dienas vietā, kas ne vienmēr iekrita pirmajā nedēļas dienā, izvēlējās pirmo svētdienu pēc pavasara iestāšanās pirmā pilnā mēness. Kādreiz Caharija, pravietojo par Kristu, pierakstīja vārdus: „Un ja kas sacīs: kas tās tādas rētas tavās rokās? Tad Viņš atbildēs: tā es esmu sakults savu mīlo namā.” (13:6 – pēc Glikas tulkojuma) Un tā, lūk, mīlo nams, lai arī ne fiziski, tomēr vēl arvien turpina kult... (nosaucot to par svētkiem).

Andris Zariņš

Nemeklēsim domstarpības, kur tas nav vajadzīgs

Padomju Savienībā daudzi adventisti uzskatīja, ka visi Baznīcas svētki ir tikai atkritušās Baznīcas izdomājums un to svinēšana ir gandrīz vai grēcīga. Tikai vēlāk uzzinājām, ka pat E. Vaita ir svinējusi Ziemassvētkus un nekad nav aicinājusi tos nesvinēt. Tā ir brīnišķīga iespēja kaut pāris reizes gadā, Lieldienās un Ziemassvētkos, pievērst ļaužu uzmanību Dievam. Ne velti ebrejiem bija tik daudz svētku, kas atgādināja par Jehovu.

Izrādās, ka daudzu Bībelē akceptētu reliģisko ceremoniju vai iestādījumu pirmsākumi meklējami pagānismā. Dievs nebaidās izmantot grēcīgo cilvēku pieņēmumus, lai pievērstu uzmanību sev. Priecājos, ka arī daudzu adventistu izpratne ir augusi, un mēs nemeklējam domstarpības tur, kur tas nav vajadzīgs.

A.L.

“Svētīgāk ir dot nekā ņemt”

Izlasot dažādos viedokļus par to, kas kuram ir draudze un cik liela nozīme ir tai viņu dzīvē, smags kamols saveļas krūtīs. Cik ļoti mēs līdzināmies Bībelē aprakstītajai Laodiķejas draudzei. Vai ne par mums to var teikt, ka „uzkraus mācītājus, ka ausis niez” (2Tīm. 4:3)? Tā nu mācītāji cenšas no visas sirds, lai tikai kādu neaizskartu, lai kādu nenoglaudītu pret spalvu. Vai Kristum ir jāpieskaņojas mums? Vai mums jāveidojas Kristus līdzībā? Stāv rakstīts, ka Kristus vakar, šodien un mūžīgi tas pats (Ēbr.13:8). Kāpēc mēs gribam Kristu izveidot tik dažādu, pieskaņojot sev? Mums ir dažāda literatūra, datori un saziņas līdzekļi, kas izskaidro dažādās Bībeles rakstu vietas. Nu esam gluži kā rakstu mācītāji un farizeji gudri. Bet vai mums ir attiecības ar Kristu, kas ir devis savu Svēto Vārdu – Bībeli? Vai mēs gribam paklausīt un sekot Viņa norādījumiem?

Ja mēs būtu Kristus mīlestības pārņemti, tad nepaceltos rūgtums, aizvainojumi, pretestība, neiejūtība utt. vienam pret otru, bet mēs degtu par Kristu un Viņa lietu. Tad arī Dieva mīlestībā Viņa baušļi nebūs grūti izpildāmi (1Jņ. 5:2,3).

Vai jauni cilvēki, kuri patiesi ir iemīlējušies, nevēlas viens otram atdot to labāko un izpildīt jebkuru mīlotā drauga vēlēšanos? Vai Kristus ir mazāk vērts? Skumji, ka mēs nākam uz draudzi, lai tikai no tās ko saņemtu. „Svētīgāk ir dot nekā ņemt...”

Lidija

Ziņas īsumā

Cēsu draudzes telpās bijušas vairākas aktivitātes, saistītas ar veselības saglabāšanu. 6. aprīlī notika Veselības diena, kad draudzes locekļi un intereenti (kopā apmēram 60 cilvēki) pulcējās, lai aplūkotu veselības izstādi un uzzinātu vairāk par to, kā justies un būt veselam un dzīvespriecīgam.

Bet 4. maijā Cēsu dievnāmā līdzīgā pasākumā apmeklētāju bija vēl vairāk (ne no draudzes apmēram 80 cilvēki). Bija iespēja noteikt holesterīna līmeni, uzzināt par veselīgiem produktiem un to, kā būt veselam. Pēc veselības izstādes (ar 8 stendiem) tika dibināts Veselības klubs, kurš sanāks kopā draudzes telpās reizi mēnesī.

Salacas draudzes dzimtajā pilsētā Salacgrīvā, pilsētas Kultūras namā, 11. maijā notika Mātes dienai veltīts pasākums, kura dalībniekus ar savām skanīgajām dziesmām iepriecinājis jauniešu koris no Rīgas „Gaismas ceļā” Māra Subatoviča vadībā. Sanākušos uzrunāja draudzes mācītājs Dzintars Ozoliņš, kalpoja arī vietējās draudzes locekļi.

Stendē, Talsu rajonā, pirmdienas un otrdienas vakaros notika seminārs „Bībeles un personas izaugsmes”, kuru vadīja Talsu draudzes mācītājs Tālvāldis Vilnis.

Rīgas VII draudzē no 30. aprīlim līdz 31. maijam katru sabatu pl. 19:00 ir iespēja noskatīties Daniela grāmatas video semināru (9 lekcijas), kuru vada evaņģēlists Arturs Štelle no Krievijas. 9.06., 14.06. un 21.06. pl. 13:30 Rīgas VII draudzes dievnāmā Ģimnastikas ielā 43 notiks lekcijas „Pēdējo dienu notikumi Bībelē un Pravieša Gara rakstos”. Tāds vadīs Zigurds Pikmanis.

Rīgas VII draudzes telpās 28. jūnijā būs Veselības sabats. No pl.10:00 līdz 17:00 varēs uzzināt, kā uzturēt sevi labā fiziskā (un garīgā) formā un kā palīdzēt citiem. Veselības misijas entuziasti dalīsies savā pieredzē un zināšanās, stāstot par ārstniecību, veselīgu dzīvesveidu, jaunumiem veselīgā pārtikā un pagatavošanā.

Apkopoja
Tatjana Tomsons

“Tesim pretī...”

Šāds moto bija izvēlēts Vizmas Driķes autorkoncertam. Daudzi Vizmu pazīst gan kā Ogres draudzes locekli, gan kā aktīvu un darbīgu mūziķi – kora dziedātāju, pianisti, flautisti, ansambļa vadītāju. Agrāk ļoti pazīstams bija Vizmas vadītais ansamblis „Atklāsme”. To, ka Vizma komponē, zināja daudzi, jo draudžu kori, ansambļi un solisti ir dziedājuši viņas dziesmas daudzu gadu garumā. Vizmas autorkoncerts 19. aprīlī izvērtās par saistošu un daudzkrāsainu viņas radošā talanta atklāsmi, kaut gan viena koncerta ietvaros varēja dzirdēt tikai daļu no tapušajiem skaņdarbiem.

Koncertā piedalījās daudzi mūziķi, kā arī koris „Gaismas ceļā” un kamerorķestris Mārtiņa Subatoviča vadībā. Dalībnieku tiešām bija daudz. Tas piešķīra koncertam krāsainību. Par īpaši emocionālu kulmināciju izvērtās koncerta izskaņa, kad visi tā dalībnieki un klausītāji vienojās kopīgā dziesmā „Katru brīdi gaidām mēs – Jēzus atnāks”. Vēl varenāk un vienojošāk pēdējā dziesma izskanēja, kad dziedātājiem un orķestrim pievienojās ērģeles.

Ruta Jākobsone

Kristus piedzimšana aprīlī

Tā kā bija jauniešu lūgšanu nedēļa, 25. aprīlī uz Sloku bija atbraukuši jaunieši no Jelgavas un Saldus. Edgars Zaikovskis organizēja jauniešu dievkalpojumu. Tajā piedalījās ciemiņi un vietējās draudzes jaunieši. Draudzes locekļus izbrīnīja tēma, jo to parasti atceras Ziemassvētkos – Kristus piedzimšana. Iemesls šāai izvēlei bija vēlme parādīt, ka par Kristus piedzimšanu var atcerēties, vienmēr, ne tikai, kad ir pieņemts. Bija sagatavots daudz priekšnesumu, jauniešiem ļoti labi izdevās.

Pēc dievkalpojuma jauniešiem bija sagatavots galds, pie kura viņi un vecāki varēja parunāties savā starpā un izdomāt, ko parādīt ciemiņiem. Pēc tam visi kopā gāja pastaigāties pie jūras pa skaistu priežu mežu. Bija silts, skaists un saulains laiks. Jaunieši nekur nestateidzās, tāpēc bija iespēja uzspēlēt interesantu spēli „Ku-a-so”, kurā varēja piedalīties visi – lielie un mazie.

Laura Fialkovska

Drudzis beidzies

Jelgavas adventistu draudze var uzelpot – lampu drudzis, gatavojoties lielajai 100 gadu jubilejai, ir aiz muguras. 3. maijā zālē praktiski nebija brīvu vietu ne rīta dievkalpojumā, ne pēcpusdienas koncertā, kuru kuplināja Latvijas adventistu jauniešu koris “Gaismas ceļā”. Saskaņā ar draudzes moto “un sējējs izgāja sēt...”, izsekojot Dieva Gara sēklas ceļam, dievkalpojums bija saplānots ar trim daļām: mūsu draudzes pagātne (runāja Uldis Liepiņš), tagadne (Alfrēds Jākobsons) un nākotne (bīskaps Viesturs Reķis). Bez Liepiņa un Jākobsona no sludinātājiem, kas reiz strādājuši Jelgavā, klāt bija arī Nikodēms Karčevskis un Agnis Liepiņš. Žēl, ka pēc negadījuma dievnama sakopšanas talkā vēl nebija atkopies tagadējais draudzes mācītājs Zigurds Kukulītis.

Kā tas jubilejās pienākas, saņēmām arī dāvanas – tāfeli ar piederumiem no Latvijas draudžu savienības, projektora galdiņu no Baltijas ūnijas, kā arī daudz, daudz ziedu. Visiem paldies par labiem vārdiem un sveicieniem!

Ernests Treijs

Laulības noslēpumi

Rēzeknes rajonā Maltas pagasta Ružinas ciema sieviešu biedrības “Sidrabrasi” vadītāja Ināra Kuzminska uzaicināja Rēzeknes septītās dienas adventistu draudzes mācītāju Miku Kaimiņu nolasīt ciemata iedzīvotājiem lekciju ciklu “Laulības dzīves noslēpumi”. Katru otrdienu uz lekcijām pulcējās 15-40 cilvēki. “Kas gan vēl vairāk var ietekmēt mūsu sadzīvi, kā veselīgas attiecības ģimenē,” atzīst klausītāji. Taču tas nav viegls darbs, jo prasa domāšanas un attieksmes izmaiņu. “Vai nav pēdējais laiks ko mainīt šajā lietā, it īpaši vērojot statistiku par ģimenēm un visas sociāli nelabvēlīgās parādības, nerunājot par homoseksuālisma uzbrukumu? Gribi būt laimīgs? Esi tāds! Tas ir tavu iespēju un tavas izvēles robežās!” - tā aicina cikla vadītājs.

Jauns flīģelis ska-nīgākiem koncertiem

3. maijā sabata rīta dievkalpojums Baznīcas ielā 12a Lielajā zālē burtiski skanēja jaunās skaņās – pirmo reizi skanēja tikko atvestais un uzstādītais jaunais flīģelis. Sapnis par jaunu mūzikas instrumentu draudzē ilga gandrīz 10 gadus, un, pateicoties pastāvīgiem un neno-

gurstošiem ziedotājiem, lielākā daļa instrumenta iegādei nepieciešamās summas vairāku gadu garumā bija saziēdoti. Tā Rīgas 1. draudze varēja īstenot ieceri par jauna flīģeļa iegādi.

Pianists Modris Zaķis, kura atbildība bija jaunā instrumenta izvēle: “Tas ir PETROF firmas jaunākās paaudzes vidēja garuma flīģelis. Manuprāt, tas apmierinās gan mūsu dievkalpojumu vajadzības, gan koncertu ieceres, kā arī atbildīs vissmalkākajām pianisma prasībām. Flīģelis tika izvēlēts ļoti rūpīgi, vairāku nedēļu garumā apstaigājot Rīgas instrumentu salonus un izvērtējot vairākus desmitus instrumentu. Sākotnēji gan bija doma iegādāties īso 1,45m kabineta flīģeli, tomēr vēlāk, konsultējoties arī ar pianistu Māri Žagaru, nolēmām iegādāties šādu, mūsu zālei atbilstošāku un skaņas ziņā pilnīgāku instrumentu. Šī instrumenta iegādi vēlāk nevajadzēs nožēlot!”

Viena no aktīvākajām draudzes mūzikas dzīves organizatorēm Hella Milbreta-Holma personīgi līdzdarbojās jaunā flīģeļa iegādes projektā, kā arī bija viena no mūziķiem, kuriem pirmajiem bija gods spēlēt dievkalpojumā jauno instrumentu: “Šodien spēlējot es izbaudīju skaņas dziļumu, maigumu, līdzenumu, kas piemīt šim instrumentam. Mans pirmais pieskāriens instrumentam bija tikai dievkalpojuma laikā – to darīju ar īpašu nodomu. Es vēlējos, lai pirmā mīlestība uz šo instrumentu man rodas tieši dievkalpojuma laikā, kad dievišķā dzirksts ir klātesoša.

Dievkalpojumu skaņas kvalitāte ir labi dzirdama gan televīzijas, gan radio ierakstos. Mēs neesam uz iekšu vērsta draudze. Mēs vēlamies aizsniegt ļoti plašu auditoriju, un bieži vien pirmais solis ir mūzika un koncerti. Tādēļ jaunais instruments būs brīnišķīgs rīks, lai uzrunātu daudzu sirdis.”

Aiga Irmeja

Veselības sabats

Jelgavā jau labu laiku brieda domas kopīgi iedziļināties veselīga dzīvesveida priekšrocībās. 19. aprīļa sabats mūsu draudzē bija Veselības diena. Kā zināms, veselības misija ir viena no svarīgākajām draudzes prioritātēm. Līdzīgi kā nesen Kanibālu dienā, arī šoreiz gan svētruna, kuru runāja ie-

dvesmojošais sludinātājs Viktors Geide, gan Bībeles skola, gan pēcpusdiena, kurā baudījām vegānus (pilnīgi bez dzīvnieku produktiem) ēdienus no Anša Roderta un viņa palīgu sagatavotās Veselības izstādes, pēc kuras noteicām savu ķermeņa faktisko jaunību pēc daudziem parametriem. Veicām fiziskas slodzes, mērījām pulsu, tauku saturu, asinsspiedienu un mācījāmies vienkāršus masāžas paņēmienus. No Viktora uzzinājām, ka mūsu veselība 60 procentus atkarīga no dzīvesveida, 10 – no iedzimtības, 20 – ekoloģijas un tikai 10 procentus no medicīnas iespējām. Sabats ar nodomu bija veltīts tam, lai apskatītu visus lieliskā astoņnieka – svaiga gaisa, saules gaismas, atturības, atpūtas, regulāru fizisko aktivitāšu, veselīga uztura, uzticības Dievam – punktus, uzsverot, ka mūsu fiziskā labklājība nav atkarīga tikai no tā, ko ēdam.

Ernests Treijs

Sludinājumi

Vēlos iepazīties

• Ļoti vēlos iepazīties ar mūsu – adventisti līdz 40 gadu vecumam. Var būt viena atvasīte. Pašam ir 44 gadi. Esmu vienkāršs. No Kurzemes lūgums ne-zvanīt. Mans tālr. 29269889

• Vēlos iepazīties ar ticības brāļi, kurš varētu kļūt par manu draugu un ceru, ka arī par vīru un tēvu. Mani sauc Elēna Meilahova, un es esmu adventiste. Adrese: Salaspils-6/k4-43, LV-1057.

Ģitārasmīļiem

20. jūlijā pl.14.00 aicinām ģitāristus un tos, kas ar viņiem kopā dzied, uz ģitāristu salidojumu Tukumā, Durbes pilī. Dalībniekus lūdzam zvanīt 26149630 Dainai, vai 25991861 Sandrai.

Koncerts

2008. gada 15. jūnijā pl.14.00 Siguldas pilsdrupu estrādē notiks Kristīgās jaunatnes mūzikas koncerts, veltīts labdarībai. Lūdzam pieteikties solistus, ansambļus, korus u.c. māksliniekus, kas vēlas piedalīties koncertā, kā arī sponsorus, kas jūt aicinājumu finansiāli atbalstīt šo pasākumu! Mūziķiem zvanīt Dainai Ābolai – 22029887. Sponsoriem un dziedotājiem zvanīt Antonam Baranovskim – 29215148.

Meklē fotogrāfiju

Tiek meklēta latviešu misionāra Alberta Ozola (1878-1916) fotogrāfija vai tās kopija Kaukāzā veidojamam adventistu draudzes muzejam. Zvanīt: 26479827 Andrim.

Konference

Savienības Sieviešu kalpošanas nodaļa aicina visus piedalīties konferencē „Esi savas draudzes seja”, kas notiks 21. jūnijā, Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

Šī ir iespēja satikties draudzes māsām no visas Latvijas. Katra no mums ir unikāli skaista Dieva acīs, jo mēs visas esam Dieva meitas. Un vēl – šogad noslēdzās trīs gadu Sieviešu kalpošanas vadītāju apmācības programma. Konferences ietvaros sumināsim absolventes.

Pēc dievkalpojuma sekos sadraudzības laiks, būs iespēja apmeklēt arī īpaši ierīkoto „Lūgšanas telpu”.

Pēcpusdienas programmā pl. 14.00 tiks organizētas četras darba grupas, kurās tiks pārrunāti jautājumi par sievietes pašvērtējumu, sūtību, bērniem u.c.

misijas projektiem visā pasaulē. Sanāksmē piedalījās vairāk nekā 200 cilvēku no dažādām valstīm. Lielākās grupas bija no Rumānijas, Norvēģijas, Austrijas, Polijas, Latvijas (12). Bet bija arī eksotiski viesi no Japānas, Austrālijas, Marokas un Dienvidamerikas valstīm. Sanāksmes mērķis bija modināt draudzes locekļos misijas, nodošanās un uzpurēšanās garu.

Dalībniekos saskatīju patiesas rūpes par to, kā pēc iespējas vairāk cilvēkus mantot Dievam. Katrs kalpošanas uzņēmums ir ar savām individuālajām iezīmēm, bet visus vieno vēlme pastāstīt cilvēkiem par Kristus upuri, kā arī atvieglot to fiziskās ciešanas. Misionāri ir pārliecināti, ka veselības misija ir veiksmīgākais līdzeklis, kas spēj atvērt durvis uz cilvēku sirdīm. Ne viens vien apstiprināja to, ka vietās, kur jebkāda evaņģēlizācija ir kļuvusi pilnīgi neefektīva, ar veselības programmām tiek gūti ievērojami panākumi. Lielāko prieku sagādāja ziņa, ka „Vecā pasaule” atveras evaņģēlijam! Šeit neviens arī negaida, ka kāds viņus pienācīgi atalgo vai piešķirs nepieciešamos līdzekļus, lai uzsāktu darbu, bet kalpošanas princips ir pašiem sevi nodrošināt ar visu nepieciešamo, lai paustu Dieva vēsti.

Mēs prezentējam arī Latvijā paveikto, un, atbalstot mūsu projektu, vadītāji aicināja sanāksmes dalībniekus ziedot Latvijas Dzīvesveida centra celtniecības pabeigšanai. Kopā tika saziēdoti vairāk nekā 1600 EUR.

Esmu ļoti iespaidots no gūtās pieredzes un padomiem, un jutos šeit kā viens no savējiem. Te tiešām nav nekādu rasu, kultūras un sociālā stāvokļa barjeru. Sanāksmē iegūto visprecīzāk raksturo Pāvila vārdi 2Kor. 6:4-10.

Ansis Roderts

Koncerts ar kļiņģeri

Naukšēnos tā jau ir tradīcija- Lieldienu koncerts ar dziesmām, dzeju un uzrunu. Šogad tas notika krāšņajā Grotes muižas zālē. Atšķirībā no citiem gadiem, kad Rūjienas draudzes ansamblis uzstājās vietējai Naukšēnu publikai, šogad Rūjienas draudzes ansamblim pievienojās Valmieras adventistu dziedošā izlase, lai

dziesmās vēstītu pasaulei svarīgo Kristus misiju un Lieldienu notikumu.

Valmieras adventistu mācītājs Viktors Geide apliecināja, ka pasaule piedāvā dažādus skatījumus par Lieldienu notikumu un Kristus upuri, ka ne viss, ko mums caur televizoru paziņo pasaules autoritatīvākie zinātnieki un mākslinieki, ir pareizs. Klausītājus uzrunāja arī Rūjienas draudzes mācītājs Modris Lapa.

Dziesmas skaņas un vārdi emocionāli uzrunāja ikvienu. Koncerts ir viens no veidiem kā vēsti par glābšanu sludināt.

Izskanot koncertam, klausītāji kavējās, nevēlējās tūlīt doties mājās.

Nobeigumā visi tika aicināti pie galda baudīt gardumus, ko sarūpēja Rūjienas draudzes māsas. Izrādās, ka gardajam kļiņģerim bija liela piekrišana, jo pieprasījums bija lielāks par plānoto...

Rūjienas draudzē nākamais koncerts jau veltīts Mātes dienai. Bet ar jauniešiem iemēģināts pirmais pārgājiens pāri pār robežu...

Ināra Senkāne

Notiesāti Uzbekistānā

Uzbekistānas tiesa ir notiesājusi vairākus aktīvus septītās dienas adventistus par nelegālu misijas darbu.

“Vairāku grupu vadītāji, kas pārstāv Septītās dienas adventistu Baznīcu, ir sodīti par nelegālām reliģiskām aktivitātēm,” ziņo avots Uzbekistānas tiesā Sirdarijas provincē ziņu aģentūrai Interfax.

Konkrētāk, tiesa atzinusi, ka Nadežda Kožina, dzimusi 1955. gadā, vadīja adventistu grupu un aktīvi propagandēja adventistu idejas Gulistanas pilsētā. Viņa administratīvi sodīta, atbilstoši savam vecumam un dzimumam, – saka ziņu avots, piebilstot, ka viņa tiesā savu vainu pilnībā atzinusi.

Citi Gulistanas iedzīvotāji Rita Madaminova, Eduars Jugajs un Viktors Kļimovs arī bija iesaistījušies misijas aktivitātēs un ir konsekventi sodīti, saka avots tiesā.

Saskaņā ar Uzbekistānas Reliģisko lietu komiteju, valstī ir 2200 reliģiskās organizācijas, kas pārstāv 16 konfesijas un ticības, un ir valstī reģistrētas. Vislielākā daļa, apmēram 90%, ir musulmaņi. 164 ir kristiešu draudzes.

Izdzīvojuši misionāri

Adventistu misionāru ģimene izdzīvojusi lidmašīnas katastrofā, pametot vraku īsu brīdi pirms tas eksplodēja.

Berijs un Meribeta Mosieri kopā ar saviem diviem jaunākajiem bērniem bija DC-9 lidmašīnas pasažieri ceļā uz Kisangani pilsētu Kongo. “Sēdekļi, kas atradās viņu priekšā, tika sašķaidīti, daļu no pasažieriem ieslogojot starp saplosītajiem sēdekļiem, bet aiz muguras bija uguns,” vēlāk izplatītajā elektroniskajā vēstulē raksta viņu vecākais dēls Keits, kuru vecāki un brālis ar māsu bija devušies apciemot Kongo. Keits Kongo vada vietējo misijas nodaļu.

Jaunākā meita lidmašīnu pameta caur nelielu caurumu, kāds bija izveidojies lidmašīnas sienā. “Viņa nezināja, vai tētis, mamma un Endrjū ir izglābušies,

līdz viņi visi satikās slimnīcā,” saka Keits. Berijs un Meribeta izglābās pēc tam, kad no sašķaidītā lidmašīnas salona bija atbrīvojuši savu adoptēto puisīti Endrjū. Trīsgadīgajam zēnam ir laužts kājas augšstilbs.

“Es atminos, kā tētis sūdzējās par Gomas lidostu,” saka vecākā meita Laura. Katastrofa notika lidostā brīdī, kad lidmašīna grasījās pacelties. “Apmēram trešdaļa no skrejceļa ir pārklāta ar vulkāna lavu, kas apgrūrina pacelšanos.”

Mediji ziņo, ka katastrofā bojā gājuši vismaz 40 cilvēki, vairāk nekā 100 guvuši ievainojumus, vēl 100 pasažieri izdzīvojuši. Daudzi savainoti pēc tam, kad avarējusī lidmašīna izslīdējusi cauri ļaužu pilnam ielu tirdzniecības rajonam.

Berijs un Meribeta ir amerikāņi, kas jau 8 gadus kalpo kā misionāri Tanzānijā. Ģimene devās uz Kongo, lai izlemtu, vai pievienoties Keita misijas un palīdzības darbam.

Prezidents uzdāvina zemi

Dominikānas Republikas valsts vadītājs uzdāvinājis Baznīcai 31 akru lielu zemes gabalu, kuru Adventistu Baznīcas jaunieši ik gadu nomāja no valsts. Dāvināšanas ceremonijā prezidents izteica īpašu atzinību par draudžu darbu un prestižu valstī.

„Tā ir dabiska labestība katrā no jums, kas, es zinu, ir tāpēc, ka jūs atieksmē un uzvedībā vada Dievs,” sacīja prezidents Leonels Fernandezsimtiendraudžu vadītājiem

un draudzes locekļiem, kas bija sapulcējušies uz ceremoniju. „Es vēlētos, lai tas pats gars pārņemtu visu nāciju.”

Uzdāvinātā zeme ir daļa no īpašuma, kuru apsaimnieko adventistu universitāte. 2006. gadā Baznīca izveidoja sabiedrisko attiecību kampaņu, lai popularizētu draudžu kalpošanu un pievērstu valdošo politiku uzmanību Baznīcas aktivitātēm. Draudžu vadītāji saka, ka interesi par adventistiem prezidents izrādīja pagājušā gada beigās.

Dominikānas Republikā dzīvo 9,4 miljoni cilvēku, un 250 tūkstoš no viņiem ir adventisti. Baznīca sola uzcelt jaunas dzīvojamās ēkas tūkstošiem adventistu jauniešu, kas jau līdz šim nomājuši uzdāvināto zemi no valsts.

Adventistu vadītāji atzīst, ka draudze ir pateicīga prezidentam par parādīto atzinību. Valstī, kas ir katoliska, izteikt šādu atzinību ne-katoliskai konfesijai, ir nepierasti.

ANN

Izraksts no Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības 2008. gada 8. maija sēdes protokola Nr. 5, 17. punkta.

Sakarā ar Savienības kārtējo kongresu 2008. gada 28. – 30. augustā un saskaņā ar Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības statūtu 4.7.a) punktu pieņemts lēmums visās Latvijas adventistu draudzēs ievēlēt delegātus Savienības kongresam un delegātu sarakstu iesniegt Savienības Padomei **līdz 2008. gada 25. jūnijam.**

Statūti 4.7.

a) Savienības kārtējo kongresu delegāti ar tiesībām izteikt savu viedokli un piedalīties balsošanā ir visu Savienības draudžu pilnvarotie delegāti. Katrai draudzei ir tiesības uz draudžu Savienības kongresu izvirzīt un pilnvarot vienu delegātu, un vēl papildus vienu delegātu no katriem simt piecdesmit (150) draudzes locekļiem vai no šīs draudzes locekļu skaita lielākās daļas.

Delegātu skaits no draudzēm:

Pa 1 delegātam no Aizkraukles, Aizputes, Alūksnes, Auces, Cēsu Sadraudzības, Daugavpils, Dobeles, Ezeres, Ērgļu, Gulbenes, Jēkabpils, Kandavas, Kārsavas, Krāslavas, Kuldīgas, Limbažu, Līvānu, Ludzas, Mazsalacas, Ogres, Olaines, Priekules, Rēzeknes, Rīgas 3., Rīgas 7., Rīgas 8., Rīgas 10., Rīgas Korintas, Rūjienas, Salacas, Salaspils, Siguldas, Smiltenes, Strenču un Valkas.

Pa 2 delegātiem no Bauskas, Cēsu, Jelgavas, Liepājas, Madonas, Rīgas 2., Rīgas 4., Rīgas 6., Saldus, Savienības draudzes, Slokas, Talsu, Tukuma un Ventspils draudzes.

Pa 3 delegātiem no Rīgas 5. un Valmieras draudzes.

Pa 5 delegātiem no Rīgas 1. draudzes.

Aivars Ozoliņš,
mācītājs Vallejo Drive adventistu draudzē,
Glendeilā, Kalifornijā, ASV

Augt nozīmē mainīties – 2

Mainīties mainīšanās dēļ vien diez vai ir vērts, jo pati par sevi tā nekad negarantēs dinamisku virzību; pozitīvām izmaiņām vienmēr jāsaistās ar izaugsmi.

Jau otro reizi man ir izdevība rakstīt AV. Pagājušajā reizē nedaudz padalījos savās domās par izmaiņām mūsu personīgajā dzīvē. Šoreiz gribu runāt par izmaiņām draudzē. Esmu pārliecināts, ka viss, kas nemainās, paliek kā sastāvējies ūdens, kā sapelējusi maize, kas savulaik bija laba un veselīga, bet laika gaitā palikusi nelietoama. Tomēr mainīties mainīšanās dēļ diez vai ir vērts, jo pati par sevi tā nekad negarantēs dinamisku un pozitīvu virzību. Izmaiņām vienmēr ir jāsaistās ar izaugsmi. Bet izaugsmei ir tikai viena alternatīva – regresija jeb virzīšanās atpakaļ.

Jāatzīstas, ka man nemaz nav kāda kategoriska nostādne, ko piedāvāt AV lasītājiem kā „pareizo” un galējo variantu. Mans mērķis nav sniegt kādu gatavu recepti, bet gan stimulēt paša lasītāja domas, varbūt vienkārši aicināt vēlreiz paskatīties uz dzīvi, draudzi un izmaiņām no nedaudz savādāka redzes punkta.

Trīs izmaiņu paveidi draudzē

Visas izmaiņas draudzē, par kurām gan Latvijā, gan arī citur pasaulē laika gaitā lauzts ļoti daudz šķēpu, manuprāt, var apkopot trīs pamatkategorijās: dievkalpojuma stils, darba metodes un teoloģija jeb doktrinālās nostādnes. Tāpēc nedaudz pakavēšos pie katras no šīm trim kategorijām, bet pirms tam vēl gribu piedāvāt kādu perspektīvu, ar kuras palīdzību paraudzīties uz izmaiņām.

Aristoteļa teorija

Grieķu filozofs Aristotelis debatēja ar savu skolotāju Plato par formu un lietu būtību. Lai labāk izskaidrotu savus uzskatus, viņš izstrādāja teoriju par kategorijām. Lietas var būt apskatītas daudzās un dažādās esamības veidos jeb kategorijās. Lai ilustrētu savu teoriju, Aristotelis lietoja vienkāršu piemēru no dzīves. Liels, balts zirgs ir vienā ziņā „balts,” otrā ziņā tas ir „liels” un vēl citā ziņā tas ir „zirgs”. Tomēr šie dažādie esamības veidi jeb izpausmes nav ontoloģiski vienlīdzīgas, jo zirga „baltums” un arī „lielums” vistiešākā veidā ir atkarīgi no „zirdziskuma”. „Zirgs” ir substantīvā jeb būtiskā kategorija,

kamēr ar īpašības vārdiem apzīmētās kategorijas „balts” un „liels” ir atkarīgas no šīs būtiskās kategorijas. Citiem vārdiem sakot, „zirgs” ir būtiska kategorija, kas veido šīs lietas primāro realitāti, bet „balts” un „liels” ir vienkārši īpašības, kas raksturo šo realitāti. No to esamības nav atkarīga pašas realitātes eksistence. Kaut arī šis zirgs nebūtu ne „balts”, ne „liels”, tas tomēr būtu zirgs. Bet ja tas būtu tikai „balts” un „liels”, taču tam pietrūktu trešās un būtiskās kategorijas – „zirgs”, tad tas nemaz neeksistētu, jo ne baltums, ne lielums šo lietu par zirgu nepadara.

Kāds tam visam sakars ar draudzi un izmaiņām? Vistiešākais. Draudzei arī piemīt dažādas esamības kategorijas, būtiskās un nebūtiskās, un jāpiebilst, ka tas attiecas uz visām trim nozarēm: dievkalpojuma stilu, darba metodēm un teoloģiju. Būtiskais ir absolūti nepieciešams draudzes pastāvēšanai un veselīgai eksistencei, kamēr nebūtiskais raksturo kādu tās izpausmes veidu jeb īpašību. Lietojot Aristoteļa analogiju, ja cilvēkiem, kas nodarbojas ar zirgkopību, jāpiedzīvo izmaiņas, tad viena lieta ir, ja izmaiņu rezultātā balts zirgs pārtop par melnu zirgu, bet ir pavisam cita lieta, ja baltu zirgu izmaiņas pārvērš, piemēram, par baltu govi. Pirmajā variantā netiek pazaudēta primārā realitāte, jo, lai gan vienam cilvēkam labāk patīk balti zirgi, bet citam – melni, abos variantos tie joprojām ir zirgi. Toties otrajā piemērā ir notikušas radikālas pārmaiņas, kuru rezultātā ir pazaudēta lietas sākotnējā būtība – tagad mums ir govs, bet zirgs vairs neeksistē. Un tas, ka govij krāsa ir tāda pati, kāda bija zirgam, nemaina faktu, ka šajās izmaiņās ir pazaudēts pats galvenais – lietas būtība.

Izmaiņas ir absolūti nepieciešamas draudzes izaugsmei, bet jautājums paliek: kādas ir vēlamās izmaiņas un no kurām būtu ieteicams izvairīties?

Dievkalpojuma stils

Jāņa evaņģēlija 4. nodaļā ir uzrakstīts stāsts no Jēzus dzīves, kas liek mums padomāt par mūsu dievkalpošanu un pielūgsmi. Jēzus satiekas ar samariešu sievieti pie Jēkaba akas. Šīs

sievietes sirds bija pilna ar rūgtumu, jo viņas dzīve bija neveiksmju pilna, turklāt viņa bija visu atstumta un nosodīta. Viņa ir atnākusi pie Jēkaba akas pēc ūdens, un Jēzus viņu uzrunā, lūgdams padzerties, kas bija ļoti neparasts lūgums – pirmkārt, Jēzus bija jūds, un jūdi ar samariešiem nesarunājās, un, otrkārt, viņa bija sieviete. Bet Jēzus, kā jau tas bija parasts, lauza visus kultūras un tradīciju ierobežojumus, lai aizsniegtu atstumtos.

Viņu saruna sāk virzīties no ūdens, ko sieviete varētu dot Jēzum, uz dzīvības ūdeni, ko Jēzus grib piedāvāt samarietei. Pamazām šī sieviete sāk saprast, ka cilvēks, ar ko viņa runā, nav parasts cilvēks. Bet, kad Jēzus atklāj viņas dzīves tumšākos noslēpumus, viņa sāk nojaust, ka Jēzus ir daudz vairāk nekā tikai cilvēks. Vispirms viņa sauc viņu par pravieti, un interesanti, ka jo vairāk viņa nojaus Jēzus patieso statusu, jo vairāk viņa sāk izvirzīt visādus ieganstus, lai nebūtu jārūnā par patiesi dziļiem, nozīmīgiem un sāpīgiem jautājumiem. 19.pantā viņa saka: “Es redzu, ka tu esi pravietis...” Un tā kā viņai nebija izdevība regulāri satikties ar pravieti, viņa novirzīja sarunu dievkalpošanas stila virzienā: “Mūsu tēvi ir pielūguši šinī kalnā, bet jūs sakāt, ka Jeruzāleme ir tā vieta, kur Dievs jāpielūdz.” Tā kā tu esi pravietis, tad, lūdzu, atbildi uz mūsu sasāpējušo jautājumu un vienreiz par visām reizēm pasaki mums, kurš tad ir pareizais dievkalpojuma stils?

Jēzus viņai atbild uz šo jautājumu. Bet atbilde nav gluži tāda, kādu viņa bija sagaidījusi. Ja šī saruna būtu notikusi šodien, viņa droši vien cerētu, ka Jēzus vienreiz par visām reizēm izšķirs jautājumu par to, vai ir pareizi ieviest draudzē moderno dievkalpošanas stilu ar moderno mūziku un citiem mūsdienu atribūtiem. Bet kā jau tas bija sagaidāms, Jēzus atbilde lika viņai padomāt par daudz svarīgākiem jautājumiem. Neatkarīgi no tā, vai runa ir par tradicionālo vai moderno stilu, Dievam vairāk interesē saturs nekā forma. Viņš „meklē tādus cilvēkus”, kas pielūdz Viņu ne vienā vai otrā „pareizā” stilā, bet gan „garā un patiesībā”. (4:23)

Pārmaiņas, kad iesaistās visi Vineta Krauliņa,

Londona, Hampstead advent. draudze.

Diemžēl visai bieži savās draudzēs piepildām pravietojumu par remdenību, kā arī pašapmierinātību ar to, ko mēs zinām – mūsu skaidrajām doktrīnām un lieliskajiem pravietojumu izskaidro-

jumiem –, un nebēdājam, ja nepielietojam dzīvī visu pārējo, ko Kristus mums ir pavēlējis darīt – liecināt pasaulei ar savstarpēju mīlestību, darīt citus par mācekļiem un dalīties ar tiem, kas ir trūcīgāki par mums.

Kā bīstamu tendenci saskatu šodienas cilvēku lielo aizņem- tību un noslogotību mūsdienu sabiedrībā, un tas diemžēl skar arī draudzi. Ja cilvēks ir visu nedēļu sevi atdevis darbam un karjerai un domā, ka viss ir kārtībā, atnākot sabatā uz dievkalpojumu, tad, pašam nemanot, viņš kļūst par ņēmēju, nevis devēju. Man šķiet, ka arī Anglijā draudzes darbu dara entuziasti, kamēr lielākā draudzes daļa dzīvo savu dzīvi, piepildītu ar personīgo problēmu risināšanu, un neatsaucas Jēzus aicinājumam – “Seko man!” Varbūt tādēļ mums ir tik grūti iet kopsolī ar laikmeta prasībām, jo tam vienkārši nepaliek laika un enerģijas? Tad nu tieši tāpat, kā Gideona laikos, tūkstošu vietā darbs jāpaveic 300 entuziastiem.

Vēl šķiet, ka mūsu problēma ir tā, ka gribam par katru cenu

Mēs reizēm esam tā aizrāvušies savās debatēs par formu, ārejā čaulu, ka pavisam aizmirstam saturu, kas ir pats galvenais un daudzkārt svarīgāks – faktu, ka īstā Dieva pielūgsmē iesākas cilvēka sirdī, neatkarīgi no mūzikas vai dievkalpojuma stila. Tā iesākas garā un patiesībā.

Darba metodes

Jēzus Kalna svētrunā piemin kādu ļoti labu analogiju, kas izgaismo, cik svarīgi un kritiski ir izvēlēties labas metodes draudzes darbā. “Jūs esat zemes sāls; bet, ja sāls nederīgs, ar ko tad sāls? Tas neder vairs nekam, kā vien ārā izmetams un ļaudīm saminams.” (Mateja ev. 5:13) Sāls ir ļoti vienkārša, bet tajā pašā laikā ietekmīga viela. Nedaudz pievienota, sāls izceļ ēdiena garšu. Sālim piemīt arī tādas īpašības, kas saglabā vidi, kurā tas atrodas. Bet saskaņā ar Jēzus vārdiem, sāls, gluži kā zirgs Aristoteļa analogijā, var arī pazaudēt savu primāro realitāti. Un, protams, sālim bez sāļuma vairs nav nekādas vērtības, bet tas ir izmetams ārā.

Ja draudzes darba metodes neizceļ cilvēkos vislabāko, ja tām nepiemīt “dziedinošas” spējas saglabāt sabiedrisko vidi, kurā tās tiek pielietotas, ja mums apkārt dzīvojošie cilvēki netiek pievilkti draudzei, tad varbūt tas nozīmē, ka mūsu darbošanās metožu “sāls” ir zaudējusi savu primāro īpašību – sāļumu. Un ir laiks padomāt, ko būtu nepieciešams mainīt. Varbūt sāls, ko mēs lietojam šodien, bija ļoti ietekmīgs pirms 30 gadiem, un mēs vēl arvien gūstam gandarījumu šīs metodes senās un tagad jau stipri nobālējušās slavas gaismā. Bet pagātnes panākumi nekad negarantē automātiskus panākumus tagadnē, un varbūt mums tomēr vajadzētu ieklausīties Jēzus vārdos, ka šāda sāls ir vienkārši izmetama ārā.

Sociālie pētījumi atklāj, ka katra paaudze piesaka sevi ar atšķirīgu mikrokultūru. Katra nākošā paaudze ienāk pasaulē ar savu pasaules uztveri, ar savu valodas stilu, ar savu īpašo veidu, kā tā pauž un piedzīvo mīlestību; tā ienāk ar savām prioritātēm un savu īpašo uztveres veidu. Un tāpēc ir pilnīgi

sabiedrību dabūt savās mājās, bet sabiedrība mūs gaida tur, kur nu katrs no viņiem atrodas.

Tomēr visplašākās iespējas piesaistīt sabiedrības uzmanību ir ar masu mediju palīdzību – televīziju, radio, vebsaitei, podkaistiem, kā arī ar iespiesto vārdu. Anglijā esmu novērojusi, ka apkārtējā sabiedrība ir ļoti atsaucīga ielu intervijām. Cilvēkus fascinē iespēja izteikt savas domas plašākai sabiedrībai. Atliek tikai paņemt kameru uz pleca, un gandrīz katrs būs ar mieru apstāties un padiskutēt par dažādiem reliģiskiem jautājumiem. Man šķiet, ka tā ir sfēra, kur mums vairāk vajadzētu ieguldīt draudzes līdzekļus un iesaistīt draudzes jauniešus (TV komandas).

Kas cilvēkus piesaista? Dažādība un iespēja iesaistīties dažādos pulciņos, klubos, interešu grupās, ekskursijās, izbraukumos, tematiskos vakaros – galvenais, lai katru dienu baznīcā kaut kas notiktu – tad cilvēki izvēlēties, kur iesaistīties. Mums ir jādomā, ka pielietot jaunas metodes, bet arī jāuzmanās no galējībām vienā vai otrā virzienā. Kad mums apnīk manna, kas nāk no debesīm, apnīk dzīvības maize, kad Kristus vairs nešķiet tik mūsdienīgi pievilcīgs, tad Dieva pielūgsmes vietā draudzē ienāk sevis izklaidēšanas elements. Tad draud bīstamība atteikties no Dieva Vārda un likt uzsvaru uz to, ko jūtam. Otrā galējība ir tad, ja neliekam lietā pūles, talantus un izdomu, lai burts tiktu padarīts dzīvs un pieejams katram klausītājam un katram interesentam.

neiespējami, ka vienas un tās pašas metodes pievilks pagātnes un nākotnes paaudzes.

Šodien tiek daudz runāts par postmodernismu, kas ietver tās paaudzes, kas uztver pasauli pavisam citādi nekā iepriekšējās paaudzes, kam patiesība ir vairāk relatīva un individuāla nekā absolūta un universāla. To, ko iepriekšējās paaudzes uztvēra vairāk intelektuāli un ar loģikas palīdzību, postmodernitātes pārstāvji uztver labāk caur sensoriem piedzīvojumiem, caur izjūtām. Tur, kur tika piedāvāti loģiski skaidrojumi un pierādījumi, tagad tiek sagaidīts stāsts, kas aizskar sirdi. Tas, protams, nenozīmē, ka viena paaudze ir labāka nekā otra, bet gan vienkārši to, ka katra paaudze ir radikāli atšķirīga no otras un tāpēc aizsniedzama ar atšķirīgām metodēm.

Šeit atkal būtu vietā atcerēties Aristoteļa teoriju par būtisko. Lai kādu metodi mēs izvēlētos, nekad nevarām atļauties pazaudēt būtisko, jo tad riskējam pārstāt eksistēt kā kristīga draudze. Jēzus Jāņa evaņģēlija 12. nodaļā, 32. pantā atstāja mums šajā sakarā ārkārtīgi nozīmīgu norādījumu, kuru ignorēt nozīmētu pazaudēt būtisko: “Bet kad es no zemes tikšu paaugstināts, es visus vilkšu pie sevis.”

Teoloģija

Vēl paliek jautājums par izmaiņām teoloģijā. Vai gan mēs vispār drīkstam runāt par teoloģiskām izmaiņām? Dievs un Bībele taču nekad nemainās, turklāt, runājot par Adventistu draudzi, vai tad mūsu Bībeles izpratne netika izkristalizēta tad, kad adventisma celmlauži, lūdzot un Bībeli pētīt, atklāja visus patiesības punktus, kas šodien ir apkopotu mums pazīstamās teoloģiskās nostādnēs un pozīcijās?

Kāds dedzīgs savu teoloģisko pozīciju aizstāvis varbūt saka ar dziļu pārliecību: “Man ir Bībele, absolūtais Dieva Vārds, un tāpēc “cilvēku uzskati un interpretācijas” man nav svarīgas, ne arī vajadzīgas.” Un patiesi, ko tu iebildīsi pret šādu paziņojumu? Tomēr lietas ir nedaudz sarežģītākas nekā šāda pārliecība par Bībeli. Bībele ir pakļauta mūsu interpretācijai. Tai ir jātiek izskaidrotai. Ja tā netiek interpretēta, tad to nav iespējams likt lietā. Ja mēs nopietni gribam sekot Dievam, tad mums ir jāizskaidro Bībele, jo nav iespējams vienkārši „darīt to, ko māca Bībele”. Mums vispirms ir jāpieņem lēmumi par to, ko Bībelē sacītais nozīmē šajā laikā, šajā vietā un tieši mums. Varbūt mēs esam labi iegaumējuši, ko tas nozīmēja iepriekšējai paaudzei vai cilvēkiem, kas dzīvoja pirms 150 gadiem, vai pirms 1500 gadiem, bet vai mēs zinām, ko tas nozīmē man šodien, dzīvojot 21. gadsimtā? Ebreju vēstules

autors raksta ar apbrīnojamu pārliecību par Bībeles lomu katrā ticīgo paaudzē, katrā laikmetā (Ebr. 4:12): “Bet Dieva Vārds ir dzīvs un spēcīgs...” Tas nozīmē, ka tam vēl joprojām ir loma manā dzīvē, ne jau “iekonservētu” iepriekšējo paaudžu uzskatu veidā, bet gan pavisam reāla un dzīva ietekme, kas Svētā Gara ietekmē veido manus uzskatus un manu dzīvi.

Robs Bells raksta, ka senatnē ebreju rabīni arī saprata, ka Bībeli ir nepieciešams izskaidrot, un ka viņu loma sabiedrībā bija pētīt Rakstus, pārdomāt tajos teikto, pārspriest ar citiem, lūgt par to un beidzot pieņemt lēmumu, ko sacītais nozīmē. Rabīni bija kā tulki, kas cilvēkiem palīdzēja saprast, ko Dievs viņiem saka caur tekstu un kā šo tekstu pielietot savā dzīvē. Dažādiem rabīniem, dabīgi, bija dažādi Rakstu izskaidrojumi, katrs no viņiem izveidoja savus noteikumus par to, kas bija atļauts un kas aizliegts. Katra rabīna noteikumu apkopojumus (kas būtībā bija viņa interpretācija), kā savā dzīvē realizēt Bībeles norādījumus, sauca par viņa jūgu. Cilvēks, kas izvēlējās sekot kāda konkrēta rabīna pēdās, jo uzskatīja, ka viņa Rakstu interpretācija bija vistuvāk Dieva nodomam, uzņēmās viņa jūgu. Jēzus sacīja, ka viņa jūgs ir viegls un patīkams.

Laiku pa laikam kāds rabīns sāka mācīt jaunu risinājumu Bībeles tekstam, un par viņu cilvēki sacīja, ka viņš tagad māca jaunu jūgu. Šādi gadījumi tomēr bija ārkārtīgi reti. Un vienmēr šādos gadījumos radās jautājums: “Kādas tev tiesības ieviest šādas izmaiņas, kas tevi pilnvarojis to darīt?” Parasti šis rabīns pārmaiņas ieviesa ar vārdiem: “Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts. Bet es jums saku... Viņš ar to domāja: „Jūs esat dzirdējuši, ka šo Bībeles tekstu izskaidro šādā veidā, bet es jums saku, ka Dievs šajā pantā saka pavisam ko citu.”

Izmaiņu procesu aprakstīšanai rabīni lietoja tādus terminus kā “sasiet” un “atraisīt”. Sasiet kaut ko nozīmēja to aizliegt, un atraisīt kaut ko nozīmēja atļaut. Un rabīni deva saviem sekotājiem tiesības “sasiet” un “atraisīt” lietas saskaņā ar šo jauno interpretāciju. Tādā veidā rabīna sekotājiem tika nodotas “valstības atslēgas”.

Jēzus saka Pēterim Mt. 16:19, pēc tam, kad viņš bija apliecinājis, ka Jēzus ir dzīvē Dieva Dēls: “Es tev došu Debesu valstības atslēgas; un, ko tu siesi virs zemes, tas būs siets arī debesīs; un, ko tu atraisīsi virs zemes, tam jābūt atraisītam arī debesīs.” Šeit ir uzrakstīts kaut kas ārkārtīgi nozīmīgs. Jēzus dod saviem sekotājiem tiesības un autoritāti atklāt jaunus Bībeles izskaidrojumus un interpretācijas. Viņš dod tiem atļauju sacīt: “Klau, man šķiet, ka šajā tekstā esam palaiduši

Pāmaiņām jānotiek vienoti

Laimonis Tomsons,

adventistu Jēkabpils un Līvānu draudzes mācītājs.

Draudzei noteikti vajadzētu mainīties, iet līdzī laimam. Bet ne visā, ko piedāvā kāds noteikts laikmets. Jāizvērtē, cik kas ir pozitīvi un vai tas nerunā pretī

Svētajiem Rakstiem. Mēs nevaram līdzināties Izraēla tautai, tās vadītājiem Kristus dienās, kad viņi sacīja: “Mēs paliksim pie tēvu tēvu ticības un tradīcijām.” Pašiem nemainoties un neredzot laikmeta īpatnības un vajadzības, nevarēsim būt sekmīgi aicināt cilvēkus pie Jēzus. Vispirms ir jāceļ garīgums. Jāpārskata attiecības ar Kungu. Jāatrod vairāk laika lūgšanu dzīvei un Dieva Vārda izpētei. Īpaši redzot straujo laiku pārmaiņu, ikvienam jāapzinās nepieciešamība

lūgt un pētīt. Ja tas notiks, domāju, neizpaliks arī pareiza izpratne, kā rīkoties, ejot līdzī laimam.

Es domāju, ka, atzīstot un novērtējot jauno, nav jāatmet vecais. Nevajag bez izpētes, dziļām pārdomām un pārrunām aizvietot vienu ar otru. Vēl nesen ievērojami evaņģēlisti Atklāsmes grāmatu par daudziem jautājumiem izskaidroja daudz noteiktāk. To ir darījis Kolons, Mitlaiders, Finlejs, arī mēs paši, piemēram, Līvānos vai Jēkabpilī. Neesmu pret to, ka izpratnei ir jāmainās. Bet tai ir jānotiek vienoti, dibinātai uz atklātām, savstarpējām pārrunām, neradot aizdomas vai konfliktu situācijas. Citādi rodas iespaids, ka vai nu tad, vai tagad esam kaut ko pielikuši vai atņēmuši no Atklāsmes grāmatas.

Mūsu patiesība drīkst mainīties un tai ir jāmainās, bet ne Dieva patiesībai. Tā ir pastāvoša un nemainīga. Ļoti svarīgi ir pārbaudīt un pārliecināties, vai tas, ko es domāju, ir Dieva patiesība.

garām kaut ko ļoti svarīgu.” Un viņš ne tikai dod viņiem tiesības, bet vēl vairāk, viņš saka, ka tad, kad viņa sekotāji pēti un pārrunās Svētos Rakstus, un lūgšanās un diskusijās izkristalizēsies kāda jauna Bībeles izpratne, tad kaut kādā noslēpumainā veidā arī Dievam debesīs būs kāda daļa pie šīs jaunās interpretācijas. Jēzus sagaida, lai viņa sekotāji pastāvīgi piedalītos nekad nebeidzamā pētījumu procesā, kas viņiem palīdzētu izdzīvot Bībeli savā laikā un savas kultūras kontekstā.

Interesanti novērot, kā šis process aizsākās jau no paša sākuma pēc Jēzus debesbraukšanas pirmkristiešu draudzē. Apustuļu Darbu grāmatā ir aprakstīts tieši šāds process Jeruzālemes koncila laikā. Šīs sanāksmes lēmumi tiek pavēstīti vārdiem: “Jo Svētajam Garam un mums ir patīcis jums neuzlikt nekādu citu nastu, kā vien šo nepieciešamo.” (15:28) Padomāsim par to – šajā koncilā tika pieņemti kristietības vēsturē monumentāli lēmumi, bet šeit neizskan ļoti izšķirīgi un autoritatīvi vārdi – viss, ko viņi var pateikt, ir – šis šķita vislabākais lēmums. Svētajam Garam un viņiem likās, ka šis lēmums ir labs. Viņi neapgalvoja, ka viņiem šajā jautājumā būtu Dieva absolūtais vārds, viņi labākajā gadījumā atzina Dieva Gara vadību, bet pat tas tika piedāvāts diezgan nepretenciozā veidā.

Tas ir ļoti skaists šī procesa apraksts. Viņi ļoti nopietni apzinās savu atbildību, viņi ir gatavi uzņemties šo lomu, viņi pieņem lēmumu, viņi atzīst Dieva vadību, bet paliek pazemīgi. Ar vārdiem “mums šķita” viņi pieļauj domu, ka varbūt viņi nav visu līdz galam pareizi sapratuši. Viņi pastāvīgi centās saglabāt veselīgu spriedzi starp saviem lēmumiem un Dieva lēmumiem. Turklāt viņi nekad nelika citiem manīt, ka būtu sasnieguši izpratnes pilnību. 15. nodaļas aprakstā sajūtamas ceļojuma vēsmas. Vēl ir daudz kas vairāk, ko atklāt, un Dievs ir ar viņiem katrā ceļa solī. Galu galā Bībele ir stāstu sakopojums, kas atklāj mums, kā tas ir, kad Dievs darbojas caur cilvēkiem. Tieši tāpēc “sasiešanas” un “atraisīšanas” process ir tik aizraujošs. Mēs to varam darīt vienīgi tad, kad ticam un patiesībā piedzīvojam, ka Dievs darbojas caur

draudzi un caur mums tieši tagad, šajā laikā un šajā vietā. Tad mēs reaģējam uz Dievu, kas ir dzīvs un tieši tagad darbojas mūsu glābšanas un pestīšanas darbā.

Bībele piedāvā mums stāstu. Stāstu, kas vēl nav beidzies, kas vēl šobrīd tiek stāstīts. Stāstu, kurā mēs varam piedalīties, un Dievs mūs aicina piedalīties.

Šādas izpratnes gaismā izmaiņas arī doktrinālā ziņā nebūtu draudošas, ja vien šīs izmaiņas ir darītas, pamatojoties uz Dieva Vārdu, saglabājot trauslo līdzsvaru starp pārliecību un pazemību un apzinoties, ka radikālas teoloģiskās izmaiņas realizējas visas draudzes, ne individuālā līmenī, gluži kā Jeruzālemes koncila laikā.

Izmaiņas ir neizbēgamas

Bet būtiskais ir jāatklāj un jāsaglabā. Neizbēgams ir fakts, ka tas, kas šodien ir tradicionāls, kādreiz pagātnē bija novirze no iepriekšējām tradīcijām, un tas, kas šodien šķiet avangardisks, kādreiz nākotnē var kļūt par normu. Izmaiņas ir neizbēgamas un vajadzīgas – izmaiņas, kas rada izaugsmi. Bet kur tas galu galā noved draudzi? Mēs runājam par izmaiņām, kas var mūs padarīt pieejamākus un saprotamākus pasaulei, bet tajā pašā laikā mēs baidāmies, ka, ejot šādā virzienā, mēs varam pazaudēt kaut ko ļoti nozīmīgu.

Kāpēc gan mums nemēģināt pašiem sev atklāt, kas ir tas nozīmīgais draudzē, un padarīt to vēl nozīmīgāku, un par citām mazsvarīgākām izmaiņām neuztraukties?

Man personīgi draudze ir vide, kurā es varu piedzīvot Dievu. Tā ir cilvēku kopa, kas man palīdz ne tikai saņemt pestīšanu, bet arī augt un nepārtraukti tiekties pretim mērķim kļūt par tādu cilvēku, kādu Dievs mani radījis. Citiem vārdiem sakot, draudze ir vieta, kas palīdz man būt patiesam un autentiskam. Bet tas ir iespējams vienīgi tad, ja pati draudze ir patiesa un autentiska. Un no šāda autentiskuma radīsies arī autentiska draudzes misija apkārtējā sabiedrībā, kad cilvēki pieejamā un saprotamā veidā redzēs Jēzu Kristu paaugstinātu un pasludinātu Svētā Gara spēkā un personīgos piedzīvojumos.

Jāmaina metodes

Juris Reķis,

adventistu Korintas draudzes mācītājs.

Jebkurš cilvēks, kurš sevi sauc par Jēzus sekotāju, ir daļa no Viņa draudzes. Jēzus veido šo draudzi, par kuru mēs lasām Jaunajā derībā, kā sabiedrību un vidi, kas ir pasaules gaišums (Mt 5:14).

Vidi, kas varētu ienest šajā pasaulē Viņa gaišumu. Jautājums ir: vai mēs joprojām redzam Dieva draudzi kā šo gaismu? Jo draudze ir veidota ne tikai kā draudzīga sabiedrība, bet arī (un galvenokārt) kā pasaulei mainoša cilvēku kopa. Ja esam aicināti būt par pasaules gaismu, tad mums ir jābūt šajā pasaulē, kura mainās ar katru minūti. Tāpēc mums ir jārunā šīs pasaules valodā, jāvalkā šīs pasaules drēbes un jāmainās līdzī šai pasaulei. Jo tikai tad mēs varēsim šo unikālo, dzīvi mainošo Jēzus labo vēsti darīt saprotamu šīs pasaules cilvēkiem.

Mans viedoklis ir, ka mūsu baznīcai, līdzīgi kā citām nostiprinātām reliģiskām grupām, tas ne pārāk izdodas. Baidoties mainīt teoloģiju, pazaudēt vēsturi un tradīcijas, mēs nemainām savu metodoloģiju. Tieši otrādi – padarām metodoloģiju par savu teoloģiju. No tā mainīšanās neklūs vieglāka. Jo ilgāk tradīcijas nosaka kādas cilvēku grupas

vērtības, jo grūtāk tiem ir mainīties. Tāpēc draudzes bieži nonāk vietā, kur tās vispār nespēj neko izmainīt un augt uz šo Jēzus mērķi.

Jēzus vēsts nemainās. Bet ir jāatrod jaunas metodes, kā šai pasaulei to parādīt.

Šī pasaule alkst pēc kaut kā garīga. Dievs aicina izveidot mūsu dzīves par garīguma paraugiem. Lēmumi, kurus pieņemam; netīšie labie darbi, kurus varam darīt, lai padarītu citu dzīves labākas; attieksme vienam pret otru – tie ir īstie garīguma rādītāji. Katru dzīves brīdi dzīvot pildītiem ar Svēto Garu. Šai pasaulei tas ir vajadzīgs. Ir tik daudz cilvēku, kuri cenšas dažādos veidos to atrast. Bet viņi negriežas pie Dieva draudzes, jo mēs varbūt esam pārāk aizņemti, strīdoties par savām atšķirībām ar citiem Jēzus sekotājiem, un ar savām fiziskajām aktivitātēm, kuras viņiem ir garlaicīgas.

Komunicējot ar apkārtējo sabiedrību, vispirms mums pašiem ir jāsaprot, ka, pirmkārt, esam Jēzus sekotāji, kristieši. Lietas, ko adventista identitāte vai jebkāda cita identitāte ienes mūsu dzīvēs, ir tikai gaisma, ko esam tālāk sapratuši no Jēzus vēsts. Nereti, kad runājam ar cilvēkiem, mēs cenšamies parādīt savas detalizētās atšķirības, lai gan tanī mirklī konkrētajam cilvēkam ir nepieciešams tikai zināt, ka Dievs viņu mīl. Identitāte ir kā process, kura gaitā cilvēks, aptver arvien jaunas atziņas par Dieva Valstību un pats izvēlas konkrētu draudzi, kurai piederēt.

Aidis Tomsons,
žurnālists

Būt pieejamam Dievam

Janušs Kovāčs Biro Adventistu Baznīcā Transeiropas divīzijā vada Evaņģelizācijas nodaļu. Aprīļa otrajā pusē viņš viesojās Latvijā, kur uzrunāja vairākas Latvijas draudzes. Biro runāja par to, cik kristieši ir pieejami Dievam, lai Dievs varētu viņus izmantot savā darbā.

Īsā starplaikā starp divu draudžu apciemojumiem „Adventes Vēstis” viņu aizkavēja, mazliet saīsinot viņa pusdienām atvēlēto laiku.

Jūs esat atbildīgs par misijas darbu adventistu draudzēs mūsu reģionā. Ko tas nozīmē?

Misija nozīmē, ka mēs vēlamies darīt to, ko Jēzus darītu, ja būtu mūsu vidū. Tas ir draudzes pienākums – pārstāvēt Viņu mūsu domās un mūsu rīcībā

Tā ir teorija. Ko tas nozīmē praktiski?

Mēs vēlamies mainīt cilvēkus un raksturus. Lai evaņģēlijs ietekmē domāšanu. Lai tas maina cilvēku domāšanas veidu, kas ietekmē katru viņu dzīves mirkli un sastāvdaļu. Jo ja Dievs ir klāt, tad Viņš maina. Ja Dieva nav, tad izmaiņas nenotiek. Bet pārmaiņai ir jānotiek. Mēs vēlamies atbalstīt labāku ģimenes dzīvi, atbalstīt labāku izglītību. Mēs vēlamies, lai cilvēki iznāktu no tumsas gaismā. Vārdu sakot, dzīves kvalitātes uzlabošana – tā ir mūsu misija.

Un kāda ir Jūsu loma šajā procesā?

Ja Dievs man būtu uzticējies ietekmēt tavu dzīvi, uzlabot tavas dzīves kvalitāti, es vispirms vēlētos kļūt par tavu draugu. Es gribētu zināt, kas tu esi, kādas ir tavas vajadzības. Un vēlētos tevi savienot ar savu Dievu. Un tad būt pieejamam

Dievam, lai varētu palīdzēt Tev visā, kur palīdzība vajadzīga.

Tas ir personīgi. Bet ko nozīmē tas, ka Jūs atbildat par misiju Baznīcā? Un ko tas nozīmē draudzei?

Es kalpoju reģionā, kas aptver 43 valstis. Šajās 43 valstīs mēs gribētu mainīt domāšanas veidu. Dažādām kultūrām nepieciešama dažāda pieeja. Mūsu reģionā ietilpst gandrīz visas islāma valstis. Un ir liela starpība, vai iepazīstināt ar Jēzu musulmaņu kultūrā, vai to darīt katoliskā, luteriskā vai laicīgā sabiedrībā. Mēs darbojamies sākot no Īslandes, tad Eiropā, tālāk Pakistānā, beigu beigās Sudānā, Āfrikā. Tā ir mūsu divīzijas teritorija. Šeit ir katoļi, šeit ir pareizticīgie, šeit ir ateisti, jūdi un musulmaņi.

Mēs šajā AV numurā rakstām par to, cik daudz draudzei vajag vai nevajag mainīties. Vai draudzēm vajag mainīties, un ja jā, tad kā?

Ir jāmainās un nav jāmainās. Jāmainās, runājot par to, lai saskaņotu draudžu aktivitātes ar cilvēku vajadzībām. Cilvēki mainās, un mainās viņu vajadzības, tāpēc mums jāmaina sava pieeja, lai atbildētu uz viņu vajadzībām, patiesajām vajadzībām. Mums nav jāmainās, runājot par principiem. Pieveja principiem gan var būt dažāda. Tā atšķiras pirms 200 gadiem un šodien. Mums jāpadara

kristietība dzīva, nevis jāpadara to par muzeju. Lai nav tā, ka cilvēki saka – ā, tā tāda vecmodīga padarīšana, tā neattiecas uz mani vai manu dzīvi. Tas ir tas, kas mums jāmaina – ir uzmanīgi jāseko līdz tam, kā mainās pasaule, un jāatrod tās formas, kādas atbilst cilvēku vajadzībām.

Cik daudz mēs spējam atšķirt, kas ir principi, kurus nevajag mainīt?

Principi nemainās. Tie ir mūžīgi. Formas mainās. Tā ir atšķirība. Es domāju, ka šī ir ļoti sāpīga un svarīga kristietības problēma. Daudzi kristieši jūt, ka forma ir tik svēta, ka to nevar mainīt. Mēs to nekad neesam darījuši citādi, tāpēc mēs to darīsim tā. Tā ir forma.

Ļaujiet man izstāstīt vienu piemēru. Daudzās draudzēs ir zināma dievkalpojuma forma, kā tiek pielūgts Dievs. Vai šī dievkalpojuma forma ir tāda, kāda tā bija 15. gadsimtā, kad cilvēki gāja uz baznīcu, klausījās, ko tur runā, bet nesaprata, kas tiek sacīts? Bet viņi tomēr sajuta Dieva klātbūtni, kad devās mājās. Vai tādai ir jābūt dievkalpošanai arī šodien? Nē. Šodien dievkalpojumam ir jābūt tādām, kurā aizejot tu saproti, ko tur runā, un tu sajūti Dieva klātbūtni. Princips ieiet svētā Dieva klātbūtnē paliek. Bet forma ir citādāka, jo es vēlos saprast. Tāpēc mēs tulkojam Bībeli, tāpēc mēs runājam valodā, kurā runā attiecīgā cilvēku grupa, tāpēc mums ir

tulki. Tas ir veids, kā mēs pielietojam šo principu cilvēku dzīvē.

Ko darīt tad, ja kādam attiecīgais veids jeb forma ir piemērots, bet citam nē?

Šajā gadījumā jaunu draudžu veidošana ir risinājums. Jo kad mēs veidojam jaunas draudzes, mums ir iespēja radīt dažādas formas, dažādas pieejas tam pašam principam. Un mums ir iespēja izveidot aģentūru, kas glābj cilvēkus. Tas ir viens no maniem uzdevumiem – veidot jaunas draudzes. Draudžu plānošana ir īstais ceļš.

Atgriežoties atpakaļ pie temata par misiju. Mēs sakām, ka gribētu, lai draudze aug. Bet redzam, ka draudze gadu pēc gada stāv uz vietas. Daži cilvēki pamainās, bet nekas nenotiek. Ko darīt?

Mēs varam darīt vairākas lietas. Bet es ticu, ka noteiktos laikos cilvēces vēsturē Dievs atver durvis plašāk, lai varētu pasludināt Dieva evaņģēliju. Komunisma krišana bija šo durvju plašāka pavēršana, un cilvēki meklēja. Komunisms visus cilvēkus palika apakš viena lietussarga. Bet komunisma krišana pavēra iespēju doties tālāk. Mēs varējām pasludināt evaņģēliju un

sacīju: jautājums ir, vai jūs vēlaties, lai es pastāstītu viņiem par Jēzu jūsu bērēs, kamēr runāju atvadu runu, vai arī jūs paši to varat izdarīt, kamēr esat dzīvi? Tas ir jautājums. Dažkārt mēs vēlamies izveidot evaņģelizācijas organizāciju. Lai kāds no Amerikas, no ārpuses ierastos sludināt un pasludināt evaņģēliju. Bet tā nav evaņģēlija pasludināšana.

Asīzes Francisks ir sacījis: sludiniet evaņģēliju, un ja nepieciešams, sakiet arī kādu vārdu. Tas nozīmē, ka evaņģelizācija ir vairāk dzīvošana nekā runāšana. Un tāpēc es domāju, ka mūsu draudzei ir jāapzinās sava teritorija, savs *oikos*, cilvēki, par kuriem esam atbildīgi. Un jāsāk lūgt par viņiem, lūgt arī par mani. Par mani tāpēc, ka es vēlos, lai Dievs lietotu mani vislabākajā veidā, kā aizsniegt cilvēku sirdis. Tas ir veids, kā man ir bijusi iespēja kristīt dažus savas ģimenes locekļus un tagad gatavot kristībām savu masu, kas kristīsies šogad.

to, kā paplašināt savu darbu pasaulē, kā globalizēties un kā veidot dažādas misijas organizācijas. Tāpēc mums ir satelīta evaņģelizācijas, tāpēc mums ir braukuši ārzemju evaņģēlisti. Un tas ir līcis pašu draudzes locekļiem kļūt neaktīviem. “Nu, to jau dara Marks Finlejs, kāpēc man tas būtu jādara...” Mums tagad ir jādodas atpakaļ pie personiskās atbildības, lai mēs būtu pieejami Dievam. Un tad viss mainīsies.

Jaunu draudžu veidošana ir iespēja radīt dažādas formas, dažādas pieejas vienam un tam pašam principam.

aicināt cilvēkus doties kopīgā ceļā ar mums.

Tā ir vieglākā evaņģelizēšanas daļa, jo durvis ir pārāk plaši atvērtas. Un ir cita veida evaņģelizācija, kuru tagad jāattīsta un jāaktivizē. Man un tev, mums apkārt ir cilvēku loks, ko jaunajā derībā dēvē par *oikos*, tie ir jūsu tuvākie radnieki, draugi un pat darba biedri vai biznesa partneri. Tā ir jūsu misijas teritorija, kuru uzticējies Dievs.

Es pastāstīšu stāstu. Mani jaunieši laikā, kad es biju Jauniešu nodaļas vadītājs, jautāja man: pastāsti mums, kas ir mūsu misijas lauks? Un es teicu – nav problēmu. Paņemiet papīra lapu un uzrakstiet šādu sarakstu: ja jūs šodien nomirtu un pēc 3 dienām būtu jūsu bērēs, cik daudz un kādi cilvēki ierastos uz jūsu bērēm? Tur bija kādi 80 jaunieši, un viņi uzrakstīja apmēram 1500 cilvēku vārdus. Tad es

Kāpēc tas, ko Jūs tikko sacījāt, bieži vien nenotiek?

Domāju, ka mēs esam pārāk maz to uzsvēruši. Bazenīca daudzus gadus vairāk domāja par

Kristietis un mūzika

Kādas mūzikas stila dziesmas mums, kristiešiem, būtu vēlamākās Dieva pagodināšanai? Kādu mūziku tu labprāt klausies?

Rolands Kāpostiņš,

skolnieks (19):

Dievs ir kaut kas vairāk nekā mēs to spējam saprast, tātad Dieva mūzikai ir jābūt kaut kam īpašam.

Lasot Bībeli, mēs iepazīstam Dieva dabu. Es domāju, ka Dievs pasaules skaistāko mūziku radījis, un tie ir putni. Zinot, kāds

ir Dievs, mēs varam viņu pagodināt ar saviļņojošu mūziku, godpilnu mūziku. Pati skaistākā mūzika noteikti ir eņģeļu slavas dziesmas tam Kungam.

Tas, ko mēs klausāmies uz šīs pasaules, parāda mūsu uzskatus. Šī ir grēcīga pasaule, kas ir pilna ar lietām, kas mūs spēj pazudināt, tā arī var būt mūzika, kas atņem mūžīgo dzīvību. Mūzikai ir jābūt tādai, kas papildina katra cilvēka dzīvi, pagodinot Dievu. Neļaujiet mūzikai stāties jūsu ceļā pie Kristus!

Inga Irmeja,

studente (21):

Mana pārlicība ir tāda, ka Dievs vērtē nevis to, kādu mūzikas veidu, stilu, instrumentus vai izpildītāšanas veidu mēs izvēlamies, bet daudz svarīgāk, lai katrs slavētu Dievu no sirds un ar patiesu atdevi. Dieva slavēšanai piemērotākā

mūzika ir tāda, kas nes svētību klausītājiem, izpildītājiem un ikvienam ļauj sajust Debesu atmosfēru šeit uz Zemes.

Madara Bērziņa,

skolniece (16):

Manuprāt, kristiešiem vajadzētu klausīties mūziku, kas liekas saistoša katram personīgi. Tas, ka tu esi kristietis, nenozīmē, ka tu drīkst klausīties tikai, piem., mierīgu klasisko mūziku. Ir mūzikas stils - Contemporary Christian

Music (CCM), kas, manuprāt, patiktu jebkuram kristietim un arī tiem cilvēkiem, kas nav kristieši. Ar dziļu nozīmi un interesantu skanējumu ir dziesmas r'n'b mūzikas stilā. Dziesmas pārsvarā ir skaistas un mierīgas. Varbūt tieši tādas būtu atbilstošas kristiešiem, jo, kā teikts Bībelē, Dievs ir MIERA Dievs, taču tas nenozīmē, kas kristīgais roks vai reps

uzreiz ir absolūti neatbilstošs mūzikas stils. Katrs kristietis Dievu uztver citādi un arī savu attieksmi pret viņu parāda savā veidā. Vieni savu ticību parāda, dziedot un klausoties liriskas dziesmas, taču citi vēlas skaļi parādīt, ko viņi domā un kā jūtās. Vai tāpēc viņi būtu slīktāki?!

Es pati klausos r'n'b, gospel, worship, religious, pop-music, christian rock, blues stila mūziku, un nekādi neizjūtu, ka kaut vai tas pats kristīgais roks mani atsvešinātu no Dieva tikai tāpēc, ka mūzika nav mierīga.

Mārtiņš Subatovičs,

students (19):

Mūzika ir viena no pasaules iespaidīgākajām valodām. Ļoti izteiksmīga. Ko nespējam pateikt vārdos, to spēj mūzika. Tā ir veids, kā varam tuvoties Dieva svētajam tronim.

Pat eņģeļi neatrod tīkamāku veidu, kā slavēt Kungu. Tie nenogurstoši dzied – Svēts, Svēts, Svēts! Kristīgai mūzikai jāspēj radīt debesu atmosfēru. Lai ikviens, kurš dzird, gūtu vispatiesāko liecību par Dievu un mūžību. Mūzikas stilam jābūt tādam, lai arī svētie eņģeļi bez vilcināšanās mums varētu pievienoties, lai tiem nebūtu nepatīkā jānovēršas. Ja apzināmies, ka debesīs pat svētie serafi Dieva troņa priekšā bijībā ar spārnieniem aizklāj savus ķermeņus, pat sejas, tad cik daudz vairāk mums - grēciniekiem - jābūt pazemīgiem un jāizturas ar pietāti. Kristīgs saturs vien dziesmas nespēj padarīt garīgas. Visiem mūzikas izteiksmes līdzekļiem jābūt Dieva iedvesmotiem – ritmam, harmonijai, melodijai, dinamikai u.c. Ja dziesmai uz brīdi atrautu tekstu, arī tad tai nedalīti jāliecina par debesīm.

Kristus mūs pamāca – netopiet pasaulei līdzīgi! Tas attiecas arī uz mūziku. Tātad – jo mūzika ir dievišķāka, jo mazāk tai ir kopīga ar pasaules mūziku. Manuprāt, tādi novirzieni kā roks, metāls, pops, džezs, šlāgeris, Kristum atnākot, paliks aiz pērļoto vārdu robežām. Gribētos, ka tie paliek arī aiz mūsu dievnamu durvīm. Pasaules mūzika un Debesu mūzika veido divus atšķirīgus ceļus, kuriem NEKAD nevajadzētu krustoties. Kristus mūzika paceļ garu. Iedvesmo. To klausoties, cilvēka sirdij jātop apklusinātai, jo runā pats Dievs! Meklē pēc tādas mūzikas, kādu ceri dzirdēt, atveroties jaunās Jeruzalemes vārtiem!

Mūzikai jāpagodina Dievu

Ilva Liepiņa,
pianiste, klavierusko-
lotāja, mākslu peda-
goģijas maģistre:

Pilnīgi piekrītu mācītāja Ulda Liepiņa reiz intervijā teiktajam, ka “patiesā mūzikas jēga ir J. S. Baha moto *Soli Deo Gloria* – Dievam vien lai gods”, ko viņš rakstīja katra sava skaņdarba pakājē. Visos laikos Dieva pagodināšana nozīmējusi vārdus un mūziku – viens ir papildinājis otru, vārds ir vērsies pie izpratnes, mūzika uzrunājusi emocionalitāti un sirdi. Mani sajūsmina 1.Laiku 13:8: “Bet Dāvids un viss Israēls līksmojās Dieva priekšā ar visu spēku, ar dziesmām, pavadot ar cītārām un arfām, un ar rokas bungām, cimbālēm un bazūnēm.” Tā atklājas nedalītā nodošanās mūzikai, koncentrējoties tai gan fiziski, gan ar prātu, gan emocionāli. Tas ir Dieva pagodināšanai atbilstošas muzikālās kalpošanas noteikums.

Manuprāt, nav īsti vietā runāt par kādu noteiktu mūzikas stilu, kas būtu vēlamāks par citu. Vai uzskatīt, ka kristīga mūzika ir tikai ebreju tautas dziedājumi, ja reiz Vecās Derības aprakstītā muzicēšanas prakse saistīta ar šo tautu? Vai pieņemamas būtu tikai Jaunajā Derībā aprakstītās himnas, kas kļūva par pirmsākumiem katoļu mesas un pareizticīgo liturģijas dziedājumiem? Vai kristīgs ir tikai vācu protestantu tradīcijas korālis, kurā ne viena vien sirdi aizkustinoša un ticību stiprinoša melodija radusies vietējos alus svētkos krogā? Nenoliedzami, Svētais Gars iedvesmoja plaši pazīstamus lielos komponistus, bet tāpēc nenoraidīt arī amerikāņu pilsētas balādi, vienkāršu melodiju, ko Latvijā iepazīnām 20. gadsimta sākumā no brāļiem baptistiem un viņu aizjūras draugiem. Tikpat dziļā ticībaspārliecībā radušies afroamerikāņu gospeli – labvēlīga saimnieka fermā melnādaino vergu vajadzībām celtā baznīcīnā sakusuši eiropiešu korāļi, smeldzīgas afrikāņu tautas dziesmas un ne ar ko nesalīdzināms sevišķi muzikāli apdāvinātās tautas ritms.

Ja vēlamies būt draudze, kas sauc cilvēkus pie sevis, tad mums var pietikt ar viena stila mūziku, to kā Japānā 3. gs. kontrolējot ar mūzikas departamentu un stingru cenzūru. Ja vēlamies būt cilvēkus aizsniedzoša draudze, tad

kristīgi muzicēt jāatļauj katram pēc viņa pārliecības un gaumes, kad viņš savus mūziķa kalpošanas spēkus ir ielicis Dieva rokās.

Jebkuras mūzikas problēma ir, vai mūziķus un klausītājus neietekmē tīši izmainīta un slēpta šīs mūzikas iedarbība: vai klausītāji un to ķermeņi ar to psihisko un fizisko pašregulāciju netiek pakļauti viltīgām manipulācijām, ar nolūku pātrināt vai palēnināt sirds darbību, aizsniežot to skaņu augstuma, ātruma vai intensitātes svārstību robežu, kur cilvēka paša izvēles spējas atslēdzas. Vai man ir iespējams Dievam godu dot, to pašam apzināti izvēloties, lai varētu Viņu godināt ar visu spēku? Manuprāt, tāds ir katra personīgais kristīgas mūzikas pārbaudes kritērijs.

Mūzikai jāveicina attiecības ar Dievu

Māris Žagars,
pianists:

Jāatceras, ka pastāv divas sfēras: klasiskā mūzika un populārā mūzika (visas savas muzikālās darbības laikā esmu bijis saistīts ar abām). Ja klasiskajā mūzikā lielākoties dominē garīgā tematika un tās uztverei nepieciešama zināma iedziļināšanās, tad populārā mūzika ir vērsta uz milzīgām cilvēku masām, un tās uztverei pārsvarā nav nepieciešami spēcīgi garīgie resursi. Bez tam klasiskajā mūzikā pastāv liela

tēlu, raksturu, dinamikas u.c. mainība, turpretim populārajā mūzikā dziesma vai skaņdarbs nereti balstīts uz vienu – ilgākā laika posmā nemainīgu raksturu (t.i., pastāv zināma vienveidība).

Līdz ar to pats personīgi garīgas vērtības saskatu vairāk klasiskās mūzikas laukā – Baha, Mocarta, Bēthovena vai “vieglāk uztveramu” komponistu kā Šopēna, Lista, Rahmaninova mūzikā. Tomēr populārajā mūzikā par šedevriem uzskatu tādas dziesmas kā, piemēram, Ē. Kleptona “Tears in Heaven”, Stinga “Fields of Gold”, arī vairākas E. L. Vēbera, R. Paula u.c. autoru dziesmas.

Cilvēkiem, kuri šaubās par konkrēta mūzikas stila izvēli, droši vien ieteiktu izvēlēties tādu mūziku, kas iepriekš ir garīgi uzrunājusi, iedvesmojusi un pilnveidojusi. Mūzikai ir jāliek pārdzīvot, aizdomāties, tai emocionāli jābagātina.

Reizēm, klausoties džeza mūziku, domāju par iebildumiem pret to – par džeza nelabvēlīgo ietekmi uz cilvēka garīgo izaugsmi, par norādēm uz pārmērīgajām sinkopēm, saasināto ritmu, komplicētām harmonijām un brīvo improvizāciju. Domāju, ka džeza mūzikas ietekme tiešām ir nelabvēlīga, ja cilvēks, kurš šo mūziku atskaņo, ir vērst uz sevi, iznesot sevi priekšplānā un tīksminoties par savu izdomu, veiklību un spējām. Ietekme ir nelabvēlīga, ja klausītājus (bieži vien tieši šādas interpretācijas rezultātā) visvairāk fascinē mūziķa tehniskā varēšana. ►►

►►► Žēl, ka arī klasiskajā mūzikā lielai daļai mūziķu visos laikos piemītusi tendence izrādīt savas tehniskās iespējas, neviļus nostādot tās kā pašmērķi, un klausītāji jūsmojuši par interpreta virtuozitāti. Tādējādi garīgums (kas, šķiet, ir mūzikas galvenā jēga) – vēlme pieskarties patiesām vērtībām, raisīt dziļas cilvēciskas izjūtas, godīgi atklāt komponista ieceru, mūzikas saturu un tēlus – ticis atvirzīts otrajā plānā. Manuprāt, izšķirošais apstāklis mūzikas uztverei ir cilvēka – mūziķa vai klausītāja – neviltotās attiecības ar Dievu. Ar mūziku ir kā ar mīlestību – tā nav uzpūtīga, tā nelielās, neskauž... Ja

mūzikas iestudēšanas procesā mīlestības būtība nepazūd, bet atskaņojot klausītājos tā netiek nomākta, bet vairojas un pieņemas spēkā, tad mūzika var būt gan klasiskā, gan populārā, un mūzikas stils – gan kristīgais roks, gan kristīgais hip-hops vai kāds cits. Joprojām neaizmirstams ir pirms dažiem gadiem operā dzirdētais Bobija Makferina koncerts. Pirms tā kādā intervijā viņš atzinās, ka nezina, ko atskaņos koncertā, jo visu noteiks brīdis, kad viņš izies uz skatuves, izjutīs publiku un klusumu sev apkārt. Tā arī bija – jūtīgi un ārkārtīgi niansēti, sākot no klusā, vienkāršā, it kā no nekā,

ar milzīgu pašatdevi un dabiskumu viņš aizvien dziļāk un dziļāk veda klausītājus citā – dabiskā, skaistā cilvēka balss radītā skaņu pasaulē. Mani un, domāju, daudzus Makferins spēcīgi iedvesmoja ilgam laikam, kā arī radīja pārdomas un jautājumus par vērtībām, kas nepieciešamas, lai cilvēkos tiktu atstāts tik milzīgs iespaids. Toreiz secināju – protams, nenoliedzams ir viņa talants un milzīgā pieredze. Tomēr iepriekšminētās intervijas noslēgums, manuprāt, atklāja visprecīzāko atbildi – uz jautājumu, ko Bobijs Makferins dara ikdienā, viņš nosauca divas lietas – dziedāšanu un... Bībeles lasīšanu.

IEPAZĪSIMIES: SIMONA KASPARE

Trīs lietas, ko gribētu pajautāt Dievam: Kā Tev klājas? Kas Tevi visvairāk iepriecina? Kāpēc Zeme ir apaļa?

Dievu iepazīnu bērnībā caur saviem vecākiem, kuri daudz stāstīja par Dievu, un arī caur Ceļa Meklētāju organizāciju, kurā ieguvu Jēzu par labāko Draugu un iemācījos Viņam uzticēties. Man ir bijuši ļoti daudz piedzīvojumu, kuros iepazīnu Dievu tuvāk. Atceros vienu īpašu gadījumu no savas bērnības, kad man bija kādi 12 gadi, kā Dievs mani pasargāja no negaisa, kad man bija jāmēro tāls ceļš ar kājām un lūdzu Dievu, lai Viņš mani pasargā. Visapkārt gāza lietus kā ar spaiņiem, bet tieši virs manis nelieta lietus. Kad, esot jau mājās, paskatījos pa logu, tieši aiz manis sāka gāzt lietus un zibeņot. Varbūt tas liekas mazs sākums, bet caur šādiem gadījumiem es jau bērnībā sapratu, ka Dievs ir īsts un reāls. Bet Dievu iepazīstu vēl joprojām un mācos būt par labāku Dieva bērnu.

Mana mīlākā rakstu vieta Bībelē. Ļoti daudzas rakstu vietas, bet pēdējā laikā vismīlākā šķiet Mateja 28:20 – “Un Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.”

Es draudzē esmu bērnu un pusaudžu sabatskolas skolotāja, kalpoju arī muzikālajā jomā. Kopā ar skolotāju komandu darbojos Rīgas Ceļa Meklētāju klubā, kuru uzskatu par savu vislielāko un atbildīgāko kalpošanu.

Savā draudzē es gribētu redzēt vairāk kalpošanu apkārtējiem cilvēkiem, kuri vēl nepazīst Jēzu; vairāk mīlestības, lai draudze būtu vieta, kur ikviens varētu justies pieņemts un

gaidīts; vairāk enerģiju, darot Dieva darbu; līdzietību un mīlošu attieksmi arī draudzes locekļu vidū.

Ko daru ārpus draudzes? Šis ir grūts jautājums, jo mans darbs ikdienā ir cieši saistīts ar adventistu draudzēm, tāpēc lielāko dienas daļu esmu draudzes atmosfērā. Taču cenšos laiku ārpus darba pavadīt pēc iespējas lietderīgāk. Mācos, daru lietas, kas mani iepriecina. Pamazām virzos arvien tuvāk savu mērķu sasniegšanai. Gribētu iemācīties spēļu valodu

Dzīvē visgrūtākais un nepatīkamākais man šķiet cilvēku iedomība un neiejūtība, un ka cilvēki apzināti cenšas lietas sarežģīt. Bet ar Dievu nekas dzīvē nav grūts, ja visu darām Viņa spēkā, jo Viņš ir vislabākais dzīves Vadītājs.

Mīlākā grāmata: vispār, ja godīgi, es neesmu grāmatu cilvēks, savā dzīvē esmu izlasījusi no vāka līdz vākam tikai Bībeli. No garīgās literatūras ļoti patīk grāmata “Kristietība praktiskajā dzīvē”, kurā pavisam vienkāršā valodā ir parādīts, kāds ir Dievs. Šī grāmata man palīdzēja kļūt par labāku Dieva draugu, saprast, ka Dievam rūp šī pasaule. No citām grāmatām patīk “Vinnijs Pūks un viņa draugi”.

Cilvēks, kuru visvairāk cienu: cienu visus! Visvairāk – Aini, mammu, tēti, māsas, darba kolēģus.

Mīlākā mūzika: slavēšanas mūzika, kas pagodina Dievu, un, kuru klausoties, gribas dziedāt līdzi. Patīk V. Indrišonoka mūzika, Mercy Me, Josh Groban, Graham Kendrick un daudzi citi. Īpaši patīk gospelkora mūzika.

Ārijs Glāzers,
adventistu Smiltenes
draudzes mācītājs.

Sludinātājs un literatūra

Sludinātāja piezīmes - 12. stāsts

Sludinātāja darbā neatņemams palīgs ir reliģiskā literatūra. “Liecības draudzei” 5. sējumā lasām: “Grāmatu evaņģelizācijas darbs ir Dieva paredzēts līdzeklis, lai aizsniegtu daudzus cilvēkus, kurus citādi nebūtu iespējams pakļaut patiesības iespaidam” (329. lpp.)

Pagājušā gadsimta divdesmitajos gados Latvijas Rakstu apgāds izdeva J. C. Rafta grāmatu “Pasaules problēmu atrisinājums”. No šīs grāmatas daudzi ieguva pirmo informāciju par adventes vēsti, to skaitā arī mans tēvs un es. Lasītā iespaidā tika meklēta draudze. Lai gan pēdējā pusgadsimta laikā pasaulē daudz kas radikāli mainījies, šo grāmatu var izmantot arī tagad, vienīgi traucē vecā ortogrāfija.

Smiltenes draudzē literatūras nozīmi praktiski parāda Jāņa atgriešanās ceļš. Bet viss sākās tā:

Kopīgs skrējieni

Kādu laiku man kaimiņos dzīvoja vīrs, kas uz darbu un no darba bieži nevis vienkārši gāja, bet skrēja. Vienreiz sanāca mums pa ceļam, un es piebiedrojos kopīgam lēnam skrējenam. Tā kā jaunībā trenējos tieši skriešanas disciplīnās, aizrādīju Jānim, ka viņš nepareizi izdara roku kustības, tām jābūt augstāk paceltām. Jānis gan iebilda, lai pamēģinot pēc nostrādātas dienas kaut ko cilāt augstāk. Neatceros, ko vēl runājām, bet Jānis stāstīja, ka dziedot vīru korī. Teicu, ka viņš varētu dziedāt arī draudzes korī. Tā mūsu saruna beidzās, un vairāk nesatikāmies, jo Jānis pārcēlās uz citu dzīves vietu. Pēc vairākiem gadiem, kad Smiltenē jau bija atjaunota draudze, kādā sabatā

biju uzaicināts kalpot Valmieras draudzē. Skatos, Jānis arī piedalās dievkalpojumā.

Kas bija noticis pa šo laiku? Rīgā, centrālās dzelzceļa stacijas tunelī, Riņhards Krieviņš nomāja grāmatu galdu, kur pārdeva adventistu literatūru. Iebraucis Rīgā un ejot caur tuneli, Jānis ieraudzīja, ka tiek pārdotas Bībeles, un steidzīgi nopirka. Nopirka arī Marka Finleja “Lielie Bībeles

Pietrūkst grāmatu

Šodien mums latviešu valodā ir daudz labu grāmatu. Par to liels paldies ne tikai izdevniecībai “Patmos”, bet arī Andrim Zariņam un Aivaram Kļaviņam par viņu pūlēm. Tomēr trūkst grāmatu evaņģelizācijai. Dž. Vandemana “Dum-pīgā planēta” un A. Maksvela “Tava Bībele un tu” ir izpārdotas, un jaunu nav. Ļoti labi būtu, ka jaunas grāmatas autors būtu vietējais, jo tulkotās

Lai notiktu kristības, nebija vajadzīgas Bībeles stundas. Sludinātāja darbu bija veikušas grāmatas.

praviētojumi” (krievu valodā). Nākošajā reizē Jāņa somā jau pārceļoja E. G. Vaitas “Lielā cīņa”, “Sentēvi un pravieši”, “Laikmetu ilgas” u.c. Bet kur tuvumā ir draudze, kas tic un darbojas saskaņā ar jauniegūtām atziņām? Jānis atcerējās, ka sarunā uz ceļa tika pieminēta Valmiera. Pirmais brauciens uz dievkalpojumu Valmierā izrādījās tieši tajā sabatā, kad arī es tur biju. Tā atkal satikāmies. Saprotams, ka nākošajā sabatā Jānis bija Smiltenes draudzē, jo tā bija tuvāk Rankai, tagadējai Jāņa dzīvesvietai. Lai notiktu kristības, nebija vajadzīgas Bībeles stundas. Sludinātāja darbu bija veikušas grāmatas.

grāmatas parasti nāk no citas vides, kultūras, tiek izlietoti mums sveši piemēri, un tas apgrūtina lasīto uztvert, sevišķi vecākiem ļaudīm.

Satiekoties ar cilvēkiem un tos iepazīstinot ar Bībeles pamatpatiesībām, trūkst nelielu brošūru par attiecīgo tēmu, ko atstāt, lai nostiprinātu runāto. Tā būtu ļoti vērtīga bibliotēka ar 15-20 nelielām brošūrām. Kad sāku darboties kā Bībeles skolotājs, veidoju palīgmateriālu klades, ar roku rakstītus tekstus, ilustrācijas un shēmas. Katrai tēmai sava klade. Tas bija padomju laikā, kad grāmatu izdošana bija nepiepildāms sapnis. Šodien ir cits laiks, citas iespējas, vienīgi jautājums – kā tās izmantojam.

Kad Dievs gribēja atbildēt

Protams, Dievs grib atbildēt vienmēr, un Viņš vienmēr atbild. Taču reizēm mēs to nepamanām, un reizēm mums Viņa atbilde nepatīk. Bet lai arī kāda tā būtu, tā ļauj Viņu iepazīt vēl vairāk. Šie piedzīvojumi ar Dievu, kādi bijuši mūsu lasītājiem, publikāciju gaidīja jau otro mēnesi. Cerams, ka tie mudinās arī jūs pastāstīt, kā Dievs atbildējis uz jūsu lūgšanām, pat ja varbūt Viņa atbildes likušās neizprotamas.

Pārbaudu Dievu ar desmito

Es pat nevaru tagad atminēties, kāpēc pirms pāris mēnešiem Dievs lika man domāt par desmitā došanu. Es kopš bērnības esmu devis desmito tiesu, jo esmu audzis adventistu ģimenē. Vecāki to uzskatīja kā svētu lietu. Viņi deva desmito no algas, kādu saņēma algas dienā – kā tagad saka, pēc nodokļu nomaksas. No tā, ko saņem, dod.

Pirms pāris gadiem biju nopircis draudzes „Prieka Vēsts” izdotu grāmatu „Patiesība par desmito tiesu”. Tajā bija uzsvērts, ka desmitais jādod no summas, kas ir pirms nodokļu nomaksas. Atminos, izlasīju to, nodomāju, ka tam gan es nepiekrītu – tas ir par daudz. Un tālāk nemaz nelasīju. Laikam sirdsapziņa neļāva... Dievs mūsu ģimeni arī pēdējos gados ir ļoti svētījis, un mēs par to esam bijuši Viņam ļoti pateicīgi. Viņš ir devis apbrīnojami daudz. Taču pēdējos mēnešos parādījās sajūta, ka Dievs varētu svētīt vairāk, nekā Viņš to dara, ja vien mēs būtu uzticīgāki Viņam. Un es vienudien atminējos par nopirkto grāmatu.

Tās bija vairākas nedēļas, kad mani pārņēma tāds kā nemiers. Es nolēmu apskatīties visu pieejamo adventistu literatūru par desmito – ko par to saka Bībeles komentāri, ko Bībeles vārdnīca, ko citi raksti? Interesanti, ka adventistu literatūra par to daudz neraksta. Vienā no biežajām grāmatām atradu, ka ir

adventisti, kas dod no summas, kas ir pirms nodokļu nomaksas, bet tas bija drīzāk fakta konstatējums. Turklāt plašāk bija skaidrots par diviem desmitajiem, ar kuriem ebreji atzina Kungu.

Gribēju sameklēt grāmatu, kuru nopirku, bet neizlasīju. Taču tobrīd tas nebija iespējams (tagad es to pēc mēneša izlasīju; tajā ir atziņas, ar kurām labprāt padalītos citreiz).

Vairākas dienas cīnījos ar kārdinātāju sevī. Prasīju, vai tiešām man jāpalielina desmitā tiesa vēl par trešdaļu (nodokļi ir apmēram trešā daļa no algas, un manā gadījumā tie ir apmēram papildus 50 lati mēnesī)? Vai tiešām tas ir Dieva prāts?

Pēc vairāku dienu svārstīšanās nolēmu, ka es varētu aprunāties ar savu sieviņu un piedāvāt viņai vienoties par desmitā palielināšanu. Es dotu pilnu desmito no summas, kāda ir pirms nodokļu nomaksas, vismaz pusgadu. Un tad vērotu, kā Dievs svētī.

Es zinu, ka mēs nedodam tāpēc, lai saņemtu vēl vairāk. Tajā pašā laikā esmu vienmēr domājis, ka šī ir viena no vietām, ja ne vienīgā vieta Bībelē, kur Dievs aicina pamēģināt un pārbaudīt Dievu. Ja Dievs mani tā izaicina, kāpēc gan man neatsaukties?

Man ir brīnišķīga sieva. Viņa tūdaļ piekrita. Un jau februāra sākumā mēs nolikām par 65 latiem vairāk nekā parasti. 65 lati tāpēc, ka arī sieva nolēma no savas algas maksāt pilnu summu.

Ir pagājis mēnesis, un tagad ir jāatliek nākamais desmitais. Man jāatzīst, ka desmitais ir jāpalielina vēl par 20 latiem. Viens cilvēks man negaidot, bet gandrīz ar varu ir uzdāvinājis 200 latus. Lai gan viņš zina, ka neesmu nabadzīgs cilvēks, viņš gribot no savas iekrātās naudas, kuru līdzī kapā nepaņemšot, dot man. Došot arī turpmāk.

Sieva saka, ka ir jāpiemin vēl viena Dieva žēlastība. Protams, cenas aug, ir inflācija, un šādā ziņā aug arī mūsu izdevumi. Bet vajadzīgās lietas, kas nepieciešamas ģimenei, viņai pēdējā laikā iznākot nopirkt par ļoti izdevīgām akcijas cenām. Te nevar nepamanīt Dieva svētību roku.

Esmu gatavs, ja jūs tas interesēs, pastāstīt par nākamajām Dieva svētībām arī turpmākajos mēnešos žurnāla lappusēs. Es, protams, negaidu, lai Dievs man pastāvīgi dāvinātu naudu. Šī mēneša laikā arī uzzināju, ka viena no iespējamām prēmijām man iet secen. Bet to, ka svētības būs, Viņš ir apsoltījis. Man pašam tagad liekas, ka es vairs no iecerētā neatkāpšos un maksāšu desmito no pilnas summas (aprēķinātas vēl pirms nodokļu nomaksas) arī turpmāk. Esmu sameklējis minēto grāmatu „Patiesība par desmito tiesu”, izlasījis to, un Bībeles rakstu vietas mani pārliecināja, ka Dievs no manis sagaida šādu rīcību.

Zināmas kautrības dēļ nevēlos publiskot savu vārdu, bet žurnāla redaktore zina, kurš raksta.

Dziedināta no vēža

Vēlos līdzdalīt to prieku, ko saņēmu caur Dieva žēlastību kā reālu atbildi uz manām lūgšanām.

Pirms vairākiem gadiem man uz zoda uzmetās neliela pumpa un ilgu laiku neaizdzija. Es to noplēsu, izveidojās jēlums. Smērēju ar dažādām ziedēm, bet bez rezultātiem. Brūce bieži asiņoja un izveidojās arvien lielāka un dziļāka, bet nesāpēja. Sapratu, ka tā ir ļaundabīga, jo bija pagājis vairāk nekā mēnesis.

Tā kā sāpju nebija, un tas bija pavasaris, pie ārsta nebija laika aiziet. Novilku līdz rudenim. Tā pagāja gandrīz pusgads.

Mani nozīmēja uz Gaiļezeru. Tiklīdz atvēru kabineta durvis, ārsts paskatījās un sacīja: “Varat man neko neteikt. Diagnoze redzama pa gabalu. Tas ir ļaundabīgs audzējs.”

Mani tas nepārsteidza. Nozīmēja sešpadsmit reizes apstarošanu. Tā kā tas ir tuvu galvas smadzenēm, jautāju, vai ārstēšana neatstās kādu iespaidu, vai varētu būt sekas? Atbilde bija: “Varētu arī būt, bet citu iespēju nav.” Paldies Dievam, seku nebija.

Pagāja vairāki gadi, un šī gada februārī tieši tajā pašā vietā atsākās tas pats. Šoreiz satraucos, jo baidījos no atkārtotas apstarošanas.

Nolēmu ārstēties pati. Darīju visu, ko varēju. Lasīju dažādus žurnālus un grāmatas, kas saistās ar tautas ārstniecību. Taisīju un liku klāt spēcīgas ziedes no mārrutkiem, ķiplokiem, sīpoliem, kā arī dažādas kompreses. Rezultātus neredzēju. Brūce palika lielāka, plašāka, uzpampa, apsārta un beigās izveidojās ekzēma, tā gāja plašumā.

Nonācu izmisumā. Izskats nebija patīkams. Pagāja vairāk nekā mēnesis. Kad aizbraucu uz Līvānu draudzi, māsa Ausma man iedeva ļoti labu ziedi, kas

ātri noņēma ekzēmu, bet pamatvaina palika. Ko darīt?

Naktī nevarēju iemigt. Nolēmu sevišķā lūgšanā vērsties pie Dieva. Lūgšanā pārcilāju visu savu dzīves gājumu, izlūdzu piedošanu, pateicos par visu, arī par šo slimību, caur kuru Tev, Dievs, ir kāds nolūks, kāpēc tā noticis! Atsaucos uz Viņa apsoliņumiem, ka Viņš nav mazāk spēcīgs, lai dziedinātu, kā tad, kad staigāja pa zemes virsu; ka Viņa roka nav īsāka palīdzēt, ka Viņam nekas nav neiespējams, ka esmu vēl kādam noderīga. Varbūt lai iemācītos vairāk pateikties un slavēt?

Pēc bezmiega nakts agri piecēlos, lai paskatītos spogulī. Patiešām, uzpampums un apsārtums bija samazinājies. Uzmanīgi apmazgāju brūci. Tā atvērās, un izšļācās asins strūklaka, kuru nevarēju apturēt. Ienāca prātā pielikt ledus gabaliņu, un ar to asiņošanu apturēju.

Brūce savilkās, palika mazs caurumiņš, kas pāris dienās aizdzija. Tagad izskatās tā, it kā nekas nebūtu bijis.

Esmu ļoti priecīga un ļoti, ļoti Kungam pateicīga par uzklusīto lūgšanu, ko nekad nevarēju aizmirst. Tādēļ vēlos šo prieku līdzdalīt, ko saņēmu caur Dieva žēlastību kā reālu atbildi uz manām lūgšanām. Lai slavēts un godāts ir mans Kungs un Dievs!

Hilda Tomsone

Kā lūgšana palīdzēja uzbraukt kalnā

Šogad Lieldienas bija neparastas – baltas, sniegotas, slidenas, aukstas. Bērniem, protams, prieks, ka varēja vēl šogad paspēt pavizināties ar ragavām

un izveidot kādu iespaidīgu sniega figūru – materiāla netrūka.

Mēs visa ģimene (tētis, mamma, Artis, kuram jau ir trīs ar pus gadi, un divgadīgais Justs) nolēmām šos svētkus pavadīt laukos pie opapa un omammas. Sen tur neesam bijuši, kopš pagājušā gada vasaras.

Jau tuvojoties mājām, sapratām, ka būs jautri – viss apkārt bija pārklāts ar biezu sniega kārtu. Labi, ka lauku mājās ir ragavas. Ārā bija diezgan auksts, toties pašās mājās bija sakurināta plīts un, kā vienmēr, garšīgi smaržoja pēc visādiem omammas gatavotiem gardumiem.

Bijām atbraukuši uz divām dienām. Otrās dienas rītā bija jābrauc uz dzelzceļa staciju pakaļ Alīnai, kura atbrauca no Rīgas. Kā jau parasti laukos, laika izjūta pazuda, un taisīšanās uz staciju pakaļ ciemiņam notika ļoti lielā steigā. Tētis, Artis un Justs ātri uzvilka mugurā jakas, cepures un iekāpa mašīnā.

Nepagāja ne 5 minūtes, kad mamma izdzirdēja sava mobilā telefona zvanu. Zvanīja tētis, kurš pastāstīja tikko piedzīvoto. Lai nokļūtu stacijā, bija jāpārvar augstāks kalns, kurš saulē kūstošā sniega dēļ bija palicis slidens. Visi trīs bija tūdaļ aktīvi lūguši Dievu. Artis un Justiņš salika rociņas un paši, kā nu mācēja, pielūdza Dieviņu, lai palīdz uzbraukt augšā. Tētis tajā laikā cītīgi stūrēja, mēģinot dabūt mašīnu kalnā. Riteņi gāja apkārt, auto slīdēja. Bet bija sajūta, ka Kāds lēni uzstūmis auto augšā, un tālāk ceļš noritēja bez sarežģījumiem.

*Notikumu pierakstīja
mamma Tatjana.*

Sagatavoja: Ivo Roderts,
adventistu Liepājas
draudzes mācītājs.

Uzticējās...

Bībelē ir kāds stāsts, kurš, manuprāt, ļoti skaidri stāsta par tām pārmaiņām, kādām ir jānotiek gan mūsu personīgajā dzīvē, gan arī draudzē.

Šajā pasaulē dzīvo ļoti dažādi cilvēki. Ja Tev patīk arvien izmēģināt ko jaunu, tas ir normāli. Tu piederi pie tāda tipa cilvēkiem, kuriem dzīvē sagādā prieku pārmaiņas. Ja Tu labāk jūties ierastā vidē, zinot, kas notiks šovakar, rīt un arī parīt, – arī tas ir normāli. Tu esi cilvēks, kurš drošāk jūtas, ja katru brīdi nedraud jauni pārsteigumi. Tomēr mūsu dzīvēs nav iespējams iztikt bez pārmaiņām. Tāpat ir lietas, kurām ir jābūt nemainīgām. Mums ir zināmi pienākumi, kuri ir jāpilda, lai kā arī mēs jūtamies. Un būtu traģiski, ja, izdarot ko sliktu, mēs necenstos mainīties – tas ir laboties. Man ļoti patīk kāds stāsts Bībelē, kurš, manuprāt, skaidri stāsta par tām pārmaiņām, kādām ir jānotiek gan mūsu personīgajā dzīvē, gan arī draudzē.

Jēzus un Viņa līdzgājēju pulciņš virzās uz Jērikas pusi. Jēzus stāsta, cik svarīgi ir sekot Dievam. Jūda sten, ka ir pārāk karsts un spēki izsīkuši. Matejs viņu iedrošina, norādot uz tuvākajām mājām, kur varētu atpūsties.

Netālu no pilsētas robežas šī paša ceļa malā stāv cilvēks un domā:

– Kaut tagad būtu tā, kā agrāk. Bet tā vairs nekad nebūs...

Pēkšņi viņš dzird soļus:

– Spriežot pēc soļiem, viens no nācējiem ir bērns, bet otrs varētu būt vīrietis. – Viņš vērtīgi ieklausās. – Viņi man noteikti kaut ko iedos.

Vīrs pastiepj roku un sāk saukt:

– Apžēlojieties par mani! Lūdzu mazliet žēlastības!

Pa ceļu nāca meitenīte, turēdamās savam tētim pie rokas.

– Tēti, kāpēc tas vīrs tā klaigā?

– Tas, meitiņ, ir Bartimejs... – atbild tēvs. – Viņš jau daudzus gadus šeit stāv un ubago.

– Kāpēc viņš tā dara? – mazā meitene ir nesaprašanā.

– Senāk viņš redzēja tikpat labi, kā tu. Bet reiz smagi saslima un kopš tā laika ir kļuvis aklš.

– Akls? – tas meitenīti pamatīgi pārsteidz. – Tas ir šausmīgi! Tad jau viņš vispār neko neredz!

– Jā, meitiņ, – tēvs atbild, – un tā jau daudz gadus.

Tā sarunājoties, tēvs ar savu meitiņu ir jau gandrīz pagājuši garām aklajam Bartimejam.

– Lūdzu, ziedojiet man kādu nieciņu naudas. Dievs jums par to atmaksās, – aklais turpināja kā pieradis.

Pēkšņi meitenīte kaut ko atcerējās:

– Tēti, bet Jēzus taču varētu Bartimejam palīdzēt!

– Kā tu to domā?

– Tu taču man stāstīji, ka Jēzus ir daudzus dziedinājis, – mazā aiz prieka pat apstājās.

– Tā jau tas ir gan... – tēvam nācās piekrist.

– Jēzus pat mirušo uzmodināja, – meitene nevarēja rīmties. – Pagājušajā

nedēļā tu man stāstīji, ka Jēzus ir Jeruzalemē dziedinājis aklo, kurš no dzimšanas jau tāds bija.

– Tā tiešām notika, – tēvs apstiprināja. – Droši vien, ka Jēzus varētu palīdzēt arī Bartimejam... Bet Viņa jau te nav.

– Lūdzu, lūdzu žēlastību! Palīdzību aklajam nabagam! – Bartimejs turpina, kā jau paradīs, tomēr domas jau ir kur citur: – Miroņus uzmodināja? Aklo darījis redzīgu? Vai tas varētu būt taisnība? Tad jau varbūt arī mani...

Bet mazā meitene jau ir visu apdomājusi:

– Tēti, iedod man vienu grasīti, lūdzu!

– Ko tu ar to darīsi? – tēvs ir neizpratnē.

– Es gribu to iedot nabaga aklajam Bartimejam!

Meitene, dabūjusi monētiņu, skrien pie ubaga un saka:

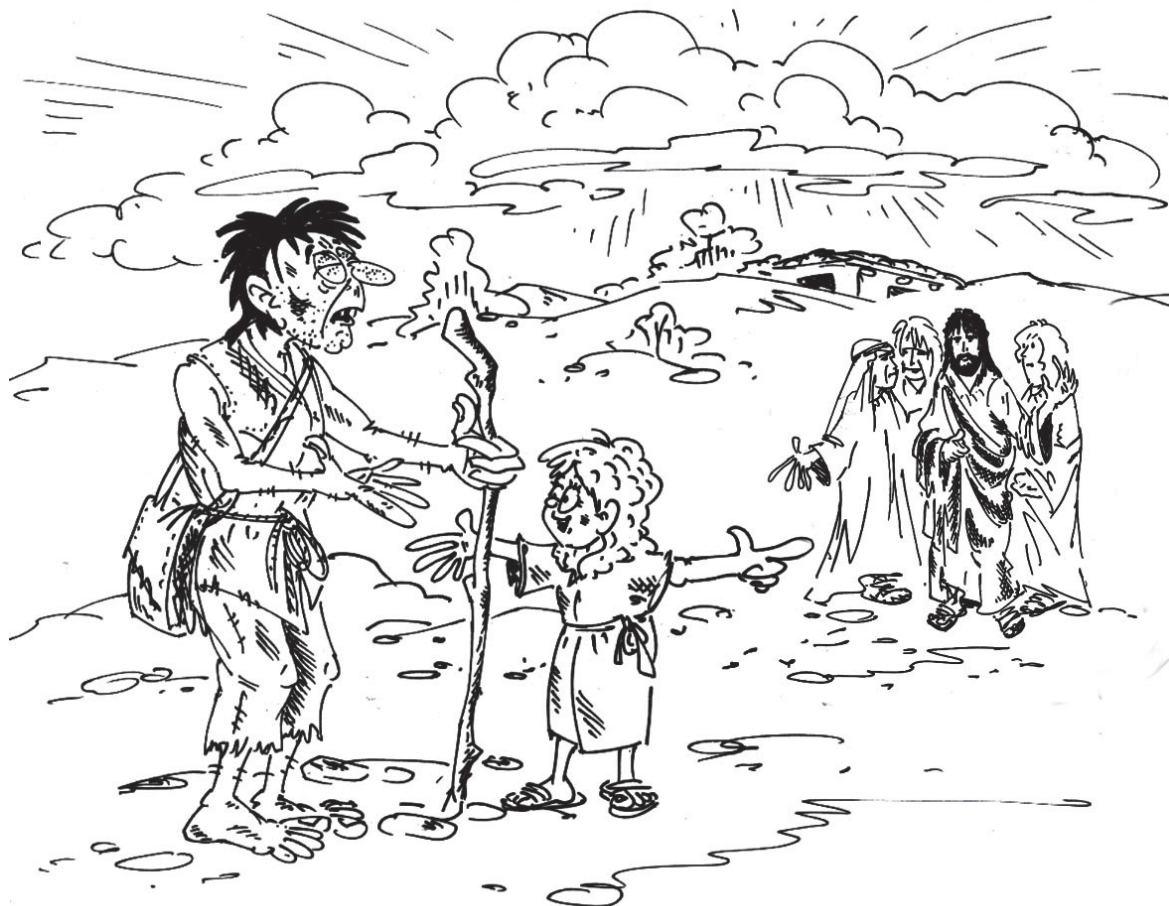
– Šeit tas tev, lai tu vari nopirkt sev kaut ko ēdamu, pirms Jēzus atnāks.

– Ļoti pateicos! – Bartimejs šoreiz ir daudz domīgāks. – Lai Dievs tevi svētī!

Kad tēvs ar savu meitiņu ir prom, Bartimejs paliek atkal viens. Tas, ko viņš nupat dzirdēja, neiziet no prāta:

– Būtu jau labi, ja šis Jēzus mani dziedinātu. Viss varētu izmainīties... Bet kur es Viņu varu atrast? ...Klau, tur kāds atkal nāk! – un Bartimejs atkal izstiepj roku.

Šoreiz garāmgājējs steidzas. Bartimejs tikai saklausa kaut ko par to, ka ir apni-

cis, ka krīt uz nerviem tie ubagotāji.

– Diezin vai man ir cerības uz kādām izmaiņām... – Bartimejs nopūšas.

Paiet vairākas stundas, un tuvojas vakars. Te pēkšņi Bartimejs pārsteigts ieklausās. Tur skan soļu troksnis, tikai nav iespējams noteikt, cik daudz tie nācēji ir. Izklusās, it kā tuvotos pūlis. Arī balsu murdoņa par to liecina.

– Šoreiz taču kāds par mani apžēlosies.

– Bartimejs nospriež pie sevis un, kā jau paradīs, sāk saukt. – Lūdzu kaut ko iedodiet! Lūdzu žēlastību!

Tad pēkšņi Bartimejs sajūt savā rokā monētu. Pēc gaitas un soļu viegluma viņš nojauš, ka tā ir sieviete.

– Liels paldies! – Bartimejs saka un tad jautā: – sakiet, cienītā, kas tie par ļaudīm un kur viņi visi dodas?

– Mēs visi ejam kopā ar Jēzu no Nācaretes...

– Šeit ir Jēzus? – aklais vīrs netic savām ausīm.

– Jā, Viņš iet uz Jēriku. Un mēs dodamies Viņam līdzi, lai dzirdētu, ko Viņš vēl mums pastāstīs! – un tad jau sieviete ir prom.

Bet Bartimejs to pat nepamana.

– Jēzus... Jēzus iet šeit garām... – viņš pie sevis domā. – Ko tā meitenīte stāstīja? ...esot dziedinājis aklo? ... Nē, tas nevar būt, ka Jēzus ir šeit... Varbūt arī man var paveikties!

Un, pašam nemanot, Bartimejs ir sācis skaļi izkliegt vārdus, kādus nekad agrāk nav lietojis:

– Jēzu! Jēzu, Tu, Dāvida Dēls! Apžēlojies par mani! Palīdzi man!

– Turi muti un nebļausies!

– Ubag, ej malā! Mums nav tagad laika priekš tevis.

Bet Bartimejs nav apklusināms, viņš turpina daudz skaļāk:

– Jēzu, Tu, Dāvida Dēls! Esi man žēlīgs! Palīdzi man!

Kāds pagrūž nabaga Bartimeju, citi pavēl klusēt. Bet Jēzus ir sadzirdējis ko neparastu un apstājas.

– Kas tur tik skaļi kļūst?

– Tas ir Bartimejs, – Matejs atbild. –

Viņš jau daudzus gadus šeit ubago.

– Matej, tad atved viņu tūlīt šurp!

Un Matejs jau ir pie Bartimeja un saka:

– Jēzus tevi sadzirdēja. Nāc! Viņš tevi aicina.

Vēl pēc maza brīža Bartimejs dzird jautājumu, kuru viņam nekad neviens nav uzdevis.

– Bartimej, ko tu gribi, lai es daru priekš tevis?

Bartimejs šķiet apjucis. Ko tad īsti viņš grib? Ko viņš var gribēt? Nē, tas taču ir pavisam skaidrs:

– Es gribu atkal redzēt! Tāpat kā senāk... Es vēlos, lai viss atkal ir kā

senāk...

– Bartimej, es priecājos, ka tu man uzticies. – Jēzus nopietni uzrunā nabaga aklo. – Es priecājos, ka tu neļāvēsi rutīnai, ka neklausīji pārējos, ka cerēji uz iespējamām pārmaiņām. Tas arī notiks. Tu atkal redzēsi!

Šie Jēzus vārdi vēl nav izskanējuši līdz galam, kad Bartimejam šķiet, ka aklā tumsa ap viņu sāk bālēt.

– Ak! Viss kļūst tik gaišs... Es varu atšķirt sejas, kokus, namus un... Urrā! Es varu redzēt! Es varu redzēt! Mīļais Dievs, es pateicos Tev, ka viss ir izmainījies un es atkal varu redzēt! Jēzu, pateicos, ka man palīdzēji... ļauj man Tev sekot!

– Nāc! – Jēzus priecīgi uzsmaida Bartimejam. – Es ļoti priecājos par pārmaiņām tavā dzīvē un priecāšos būt kopā ar tevi!

Es no visas sirds vēlos Tev (un arī sev, jo to, kas labs, gribu arī es) novēlēt piedzīvot tādas pārmaiņas, kā piedzīvoja aklais Bartimejs. Lai mūsu draudze nebūtu kā tie, kas toreiz stāgāja kopā ar Jēzu un centās Bartimeju apklusināt.

Tāpēc, lai ikkatrs no mums piedzīvojam Jēzus Kristus brīnumu savā dzīvē un sākam patiesi redzēt!

Sargi savu sirdi - 2

Kad sirds krūtīs lec straujāk... (1. Sam. 24:6)

Dažādās dzīves situācijās mēs pēkšņi sajūtam, ka mūsu krūtīs sit sirds. Ieklausoties sirdspukstos, varam atklāt, cik daudz dažādas emocijas saistās ar tās mainīgu darbību. Tur atklājas sāpes, prieks, pārsteigums, pārdzīvojums, miers...

Kāpēc sirds pukst?

24h diennaktī sirds nepārtraukti sit savu monotono ritmu. Miera apstākļos tā sit tikai 70 reizes minūtē. Sirds ir unikāls orgāns, jo tam piemīt automatisms – sirds vadītājsistēmas šūnas pašas veido elektriskos impulsus, kas nodrošina regulāru sirds darbību. Asinsspiediens ir spiediens, ar kādu asinis spiež uz asinsvada sienību. Sirdij saraujoties, asinsvadu sistēmā tiek izgrūstas asinis, un šo spiedienu sauc par sistolisko jeb augšējo spiedienu. Pieaugušam cilvēkam pleca artērijā sistoliskā spiediena aptuvenās robežas ir 110-130 mm/Hg. Bet diastoliskais jeb apakšējais spiediens ir diastoles laikā, kad sirds atpūšas starp grūdieniem un kad asinis netiek izgrūstas un esošās noplūst uz perifēriju. Tā aptuvenās robežas ir no 60-80 mm/Hg. Šis mehānisms nodrošina asins piekļuvi ikvienai ķermeņa daļai. Arteriālais asinsspiediens mainās līdz ar vecumu, emocionālo noskaņojumu vai spriedzi, darbu, ķermeņa pozu. Organisms spēj pielāgoties mainīgajiem apstākļiem un izlīdzināt radušās novirzes.

Vai ir svarīgi zināt savu asinsspiedienu?

Asinsspiediena paaugstināšanās virs normas ir slimība, kuru sauc par arteriālo hipertensiju (AH). AH gadījumā var būt gan pastāvīgi, gan periodiski paaugstināts asinsspiediens virs 140/90 mm/Hg.

Apmēram 60-70 gadu vecumā 75% cilvēkiem ir paaugstināts asinsspiediens. Bet arī jauniem vajadzētu būt uzmanīgiem, jo 20-29 gadu vecuma grupā AH ir 18,8% vīriešiem un 3,1% sievietēm.

Vai paaugstināts asinsspiediens ir bīstams?

Pie AH asinsvadu sienām ir jāiztur lielāka slodze, tāpēc to muskuļu slānis ar laiku sabiezē, un artērijas kļūst neelastīgas. Spiediena ietekmē tiek bojāts arī iekšējais artēriju slānis, līdz ar to abi faktori sekmē straujāku aterosklerozes veidošanos. Trombu problēmu var salīdzināt ar dūmvadu, kurā, iemūrējot pamīšus vairākas putnu līdspalvas, iespējams pilnībā neitralizēt tā vilkmi, jo veidojas dūmu virpuļi. Un vēl lielā spiediena ietekmē tiek bojāti sīkie asinsvadi – kapilāri. Ilgstoši paaugstināts asinsspiediens izraisa nopietnas izmaiņas gandrīz visos orgānos. Tipiskākie mērķa orgāni ir sirds, galvas smadzenes, nieres un acs tīklene. Cilvēkiem ir palielināts risks saslimt ar miokarda infarktu, insultu, sirds mazspēju, nieru mazspēju, aortas atslāņošanās u.c. Tomēr, manuprāt, lielākā AH problēma ir tā, ka vairākums slimnieku nepievērš tam nekādu vērību, jo neizjūt būtiskus simptomus, īpaši sākuma stadijā. Līdz ar to mediķi reizēm šo slimību sauc par kluso slepkavu.

Kā rodas paaugstināts asinsspiediens?

AH iedala divās grupās, vadoties pēc tās iemesla:

1) primāra jeb esenciāla hipertensija (95% gadījumu). Asinsspiediens atkarīgs no sarežģītiem procesiem nervu sistēmā un bioloģiski aktīvām vielām, kuras veidojas virsnierēs un nierēs. Vismazākās novirzes smalkajos regulācijas mehānismos, var radīt asinsspiediena paaugstināšanos. Daudzos gadījumos īstos iemeslus AH noskaidrot nav iespējams.

2) sekundāra – ja to izraisa citas slimības, piemēram, nieru bojājums, endokrīnas slimības, neiroloģiski traucējumi vai dažādu medikamentu lietošana (apmēram 5-10% gadījumu). Pamatā bojājumus asinsrites regulācijas sistēmā veicina iedzimtība un/vai

ārējās vides faktori. Kā būtiskākos AH veicinātājus var minēt 8 faktorus:

1. Sāls patēriņš virs 4g dienā, jo nātrijs paaugstina asinsspiedienu.

2. Sašaurinātas, aterosklerozētas artērijas. Jo tievāks asinsvads, jo nepieciešams lielāks spiediens, lai nodrošinātu orgānu vajadzīgo asinsapgādi.

3. Smēķēšana. Tabakas dūmos esošās kaitīgās vielas veicina asinsvadu apkaļķošanos un nikotīns sašaurina asinsvadus kā rezultātā paaugstinās asinsspiediens.

4. Apdomināla aptaukošanās – tauki vidukļa apvidū ir svarīgs kardiometabolais risks. Apkārtmērs: sievietēm ≥ 88 cm, vīriešiem ≥ 102 cm. Svarīgi lietot pareizu uzturu.

5. Alkohola lietošana. Pat mērena alkohola lietošana var būt par iemeslu hipertensijai.

6. Kofeīnu saturoši dzērieni. Viena tasīte kafijas dienā var paaugstināt asinsspiedienu par 5-6 punktiem.

7. Mazkustīgs dzīvesveids. Kustību trūkums veicina aptaukošanos, kā arī aterosklerozi un sirds mazspēju. Rekomendējama regulāra fiziska aktivitāte 3-4 reizes ned.

8. Stress. Speciālisti atzīst, ka hipertensija ir psihosomatiska saslimšana. To pierāda fakts, ka nodaļas galvenā ārsta vizītes laikā reizēm pacientiem asinsspiediens paaugstinās par 40 vienībām.

Kā vislabāk noteikt savu asinsspiedienu?

Parasti asinsspiedienu mēra, apmeklējot ārstu. Tomēr, ja rodas aizdomas par PS iespējamību pašsajūtas vai iedzimtas noslieces dēļ, svarīgi ir izmērīt asinsspiedienu biežāk un dažādās dienas situācijās. Tāpēc ir labi, ja vari iemācīties to noteikt pats vai atrast kādu tuvu draugu, kurš to jau prot. Lai gan mūsdienās ir pieejami dažādi automatiskie un pusautomatiskie spiediena mērāmie aparāti, precizitātes dēļ tomēr labāk izvēlēties mehānisko mērāmo instrumentu.

Citu konfesiju ziņas

Populārākā grāmata

Jaunākās aptaujas rezultāti liecina, ka ASV populārākā grāmata ir Bībele. Aģentūras "Harris Poll" veiktajā 2515 pieaugušo amerikāņu aptaujā tā viennozīmīgi bija pirmajā vietā, taču par otro vietu bija dalītas domas.

"Ja Bībele ir pirmajā vietā katrā demogrāfiskajā grupā, par otru mīļāko grāmatu bija lielas viedokļu atšķirības," teikts "Harris Poll" paziņojumā. Vīrieši par savu otru mīļāko grāmatu izvēlējās Dž.R.R.Tolkīna "Gredzenu pavēlnieku", bet sievietes - Mārgaretas Mičelas amerikāņu pilsoņu kara laika romānu "Vējiem līdzi", liecina internetā veiktās aptaujas rezultāti. Taču vecuma grupā no 18 līdz 31 gadam otrajā vietā bija Dž.K.Roulingas Harija Potera sērijas grāmatas, bet vecuma grupā no 32 līdz 43 gadiem - Stīvena Kinga "The Stand" un Dena Brauna "Eņģeļi un Dēmoni".

"Beigu beigās, lai arī viņiem nav vienprātības par kandidātiem, dažādo partiju atbalstītājus vieno viņu mīļākās grāmatas. Republikāņiem, demokrātiem un neatkarīgajiem divas mīļākās grāmatas bija vienas un tās pašas - Bībele, kurai seko "Vējiem līdzi", norāda "Harris Poll".

Garīdznieki internetā

Baznīcu garīgā personāla saraksti turpmāk tiks publicēti internetā, to paredz Valsts sekretāru sanāksmē izsludinātā reliģiskās savienības jeb baznīcas garīdznieku saraksta iesniegšanas un aktualizācijas kārtība, kuru izstrādājusi Tieslietu ministrija (TM) Latvijā.

Kā teikts noteikumu projekta paskaidrojuma rakstā, Reliģisko organizāciju likums paredz baznīcām ievēlēt, iecelt vai atbrīvot no amata garīgo personālu, kam var tikt piešķirtas tiesības reģistrēt laulības, kā arī veikt kapelāna pienākumus. Lai šī informācija būtu publiski pieejama jebkurai personai, to nepieciešams aktualizēt, iekļaujot reģistrā. Pašlaik spēkā esošajos normatīvajos aktos ir noteikts vienīgi tas, ka reliģiskajai organizācijai jeb baznīcai ir jāiesniedz sava garīgā personāla saraksts TM, bet pēc noteikumu stāšanās spēkā TM būs mēneša laikā jāievieto šis saraksts savā interneta mājaslapā "www.tm.gov.lv".

Prezidenta kandidāti

Senatori Hilarija Klintonē un Baraks Obama, kuri pretendē uz startu ASV prezidenta vēlēšanās no Demokrātu partijas, atbildējuši uz jautājumiem par reliģiju un tās nozīmi gan publiskajā sfērā, gan abu personīgajā dzīvē.

Forumā, kas bija veltīts demokrātu kampaņā reti pieminētajai tēmai, Klintonē un Obama stāstīja par Dieva klātbūtni savā dzīvē un par to, cik bieži viņi lasot Bībeli. Abi senatori reliģijas kontekstā pievērsās arī tādiem jautājumiem kā aborti, atturība un cilvēktiesības.

Klintonēi tika uzdots jautājums, vai, viņasprāt, dzīvība sākas no ieņemšanas brīža. "Es uzskatu, ka potenciāla dzīvība sākas ar ieņemšanas brīdi," atbildēja bijusī pirmā lēdija. tomēr piebilda: "Man [šis jautājums] attiecas ne tikai uz potenciālo dzīvību. Tas attiecas uz citu iesaistīto dzīvēm (...). Pēc ilgām [pārdomām] esmu nonākusi pie slēdziena (...), ka indivīdiem jāuztiek [pašiem] pieņemt šo grūto lēmumu, jo alternatīva būtu valdības iestāžu iejaukšanās, ko būtu ļoti grūti paciest tādā atvērtā sabiedrībā kā mūsējā."

Ņujorkas senatore uzsvēra, ka abortiem arī turpmāk jābūt atļautiem, taču tiem vajadzētu būt drošiem un retiem.

Atbildot uz to pašu jautājumu, kuru iepriekš uzdeva Ņujorkas senatorei, viņas Ilinoisas kolēģis sacīja, ka atbildi nezina.

"Tas ir kas tāds, attiecībā uz ko, manuprāt, neesmu nācis pie

skaidra slēdziena. Domāju, ka ļoti grūti zināt, ko tas nozīmē, kad sākas dzīvība. Tas ir tad, kad rodas dvēsele? (...) Tas, ko es zinu, kā jau esmu teicis iepriekš, ir, ka ar potenciālo dzīvību saistīts kaut kas ārkārtīgi varens un ka tam ir morāla nozīme, ar ko mums jārēķinās, iesaistoties šajās debatēs."

Klintonē ir metodiste, bet Baraks pieder Čikāgas Apvienotajai Kristus trīsvienības baznīcai.

Klintonē paziņoja, ka savā dzīvē izjutusi Dieva dāvanu un ka lēmumus tādos smagos jautājumos kā aborti un izturēšanās pret aizdomās turētajiem teroristiem pieņemusi pēc lūgšanām, pārdomām un izpētes.

"Es pat nepretendēju uz to, ka zinu atbildes uz daudziem no šiem jautājumiem," atzina Klintonē. "Es nezinu."

Viens no grūtākajiem jautājumiem, uz kuru nācās atbildēt Ņujorkas senatorei, bija, kāpēc Dievs pieļauj nevainīgu cilvēku ciešanas? Klintonē atbildēja, ka tas bijis daudzu paaudžu diskusiju priekšmets, un piebilda: "Es nezinu. Nevaru vien sagaidīt, kad varēšu to viņam pajautāt."

Atbildot uz jautājumu, vai, viņasprāt, Dievs vēlas, lai viņa kļūtu par prezidenti, Klintonē sacīja: "Es varētu būt pieklājīga un teikt: pagaidīsim – mēs to uzzināsim." Viņa piebilda, ka neizdara nekādus pieņēmumus attiecībā uz Dievu, un piebilda, ka Ābramam Linkolnam bijusi taisnība, rīkojoties tā, it kā Dievs nebūtu viņa pusē. "Patiesībā mūsu uzdevums ir būt Dieva pusē," paziņoja Klintonē.

UZ BRĪDI DIVATĀ

SKAISTĀ JŪRAS KRASTĀ...

ĢIMENŅU NOMETNE

JŪRKALNE

13.-15. JŪNIJS

Lieliska iespēja atjaunot dzirkstelīti laulāto attiecībās.

Pasākums jaukā un brīvā gaisotnē.

Laulību stiprinoša un attiecības tuvinoša atmosfēra.

Laiks kopā ar citām ģimenēm, jauni kopīgi draugi.

Pieteikšanās	Maksa pārim namiņā	Maksa pārim teltī
Līdz 1. maijam	Ls 60	Ls 40
Līdz 9. jūnijam	Ls 80	Ls 50
Nometnes dienā	Ls 100	Ls 60

Pieteikšanās un sīkāka informācija:

Ainis Bričs 26532559, ainisb85@inbox.lv

Valda Reķe 26548496, valda_jr@inbox.lv

Maksājumus un ziedojumus pārskaitīt uz kontu:

LV42HABA0551003869852 - Ainis Bričs, norādot ģimenes
uzvārdu, cilvēku skaitu un kontakttelefonu vai e-pasta adresi.

